

"Hayata Bakışınızı Değiştirir."

RESULULLAH'A

İMAN

FEYYAZTV

“Hayata Bakışınızı Değiştirir.”

RESULULLAH'A

İMAN

FEYYAZTV

İÇİNDEKİLER

1- Allah'ı kabul edip peygamberliği inkâr etmek mümkün müdür?	4
2- Peygamber olmayan kimse peygamberi taklit edebilir mi?	14
3- Hz. Muhammed (s.a.v.) hakkında yabancı filozofların sözleri	17
4- İnanç ve adetleri değiştirmesindeki muhteşem icraat	22
5- Ahlakının güzelliği doğruluktandır.	28
6- Güzел sıfatların tamamına zirve seviyede sahiptir.	30
7- Güzел ahlak ile kötü ahlak birarada bulunmaz.	33
8- Davasında tam bir metanet ve sebat göstermesi	35
9- İlahî bir ihsan olan ilmi risaletini tasdik eder.	37
10- Şariat denilen hukuk sisteminin mükemmelliği onu peygamberliğini ispat eder.	38
11- Kuran'ın hak kelimeler olduğunu ispat eden deliller onun risaletini tasdik eder.	43
12- Ölü bir ağacın dallarında meyve olur mu?	46
13- Mucize Delili	50
14- Büyük bir devleti kısa zamanda teşekkül ettirmesi	55
15- Hz. Muhammed (s.a.v.)'in gönüllerde yaptığı fetih	60
16- Dinin tüm emir ve yasaklarına uyması	65
17- Sözlerinin hala akıllarda ve ruhlarda hükmünü icra etmesi	69

1- Allah'ı kabul edip peygamberliği inkâr etmek mümkün müdür?

“Hz. Muhammed (s.a.v.) Allah'ın peygamberidir.” diyoruz. Ancak sadece Allah'a inanıyorum ve hiçbir peygambere inanmıyorum diyen, bu konuda ikna edilmeyi bekleyen o kadar çok insan var ki. Bu bölümde bizler Peygamber Efendimizin (s.a.v.) peygamberliğinden evvel peygamberliğin gerekliliğini izah edeceğiz. Öyle ya peygamberliğe inanmayan bir kişiye bir insanın peygamberliğini nasıl izah edeceksiniz?

O hâlde muhatabımız Allah'ı kabul eden ama peygamberliği inkâr edenlerdir. Muhatablarımızdan bir isteğimiz var. Aramızda bir altın kuralımız olsun. Bu altın kural da şudur: Akıl ve vicdan aramızda hakem olsun. Birbirimizle inatla değil, hakkı ortaya çıkarmak için konuşalım. Aklımızın ve mantığımızın kabul ettiği bir şeyde inatla birbirimize muhalefet etmeyelim. Şimdi Allah'ı kabul eden ama peygamberliği inkâr eden kişiye bir soru sormak istiyoruz: Sorumuz şu:

Allah-u Teâlâ bizi ve bu âlemi niçin yarattı? Yaratılışın gayesi nedir bunu hiç düşündünüz mü? **Yani:**

- Allah bu kâinatı niçin yarattı?
- Ben niçin varım?
- Akıl, göz, dil gibi bu kadar kıymetli cihazlar ve duygular bana niçin takılmış?
- Lezzetleri ve şekilleri farklı bu kadar nimetler bana niçin sunuyor?
- Her varlık niçin bir sanat harikası olarak yaratılıyor? Onlara verilen bu kadar ehemmiyetin sebebi nedir?
- Onlardan kelebekler gibi bir kısmı sadece birkaç hafta yaşıyor, bir kısmı birkaç gün. Buna rağmen her birine ne kadar masraf yapılmış ve ne kadar ehemmiyet verilmiş. Rengârenk boyanmış, en kıymetli cihazlar takılmış. Bunun sebebi nedir? Bu süsleme ve böyle sanatla yaratma niçindir?

- Bal arısından ipek böceğine; süt fabrikaları olan inek, koyun ve keçiden bulutlara; güneşlere ve aylara kadar her şey niçin bana hizmet ediyor? Niçin hepsi benim için çalıştırılıyor?

Acaba bu soruların cevabını hiç düşündünüz mü?

Şimdi “Allah’a inanıyorum fakat peygamberliği kabul etmiyorum.” diyen muhatabımıza başka bir soru soracağız: Madem Allah’a inanıyorsunuz acaba inandığınız Allah hikmet sahibi midir? Yani her işinde birçok gayeler ve faydalar mı vardır? Yoksa eğlence ve oyun olsun diye öylesine mi yapar ve yaratır? Ona Allah dediğimize göre elbette her işinde bir hikmet, her filinde bir gaye ve her yaratmasında birçok faydalar vardır.

Madem öyle Allah var ve Allah son derece hikmet sahibidir. Peki, son derece hikmet sahibi olan Allah bizleri ve bu kâinatı niçin yaratmış olabilir?

Şimdi bizim ve bu âlemin niçin yaratıldığını anlamaya çalışalım.

Allah-u Teâlâ nihayetsiz bir güzelliğin ve kemalin sahibidir. Bu âlemde gördüğümüz bütün güzellikler ve kemaller O’nun zatının, isim ve sıfatlarının zayıf yansımaları ve tecellileridir.

Her güzellik ve kemal sahibi kendi güzelliğini görmek ve göstermek ister. İşte bu sırla Allah-u Teâlâ da kendi güzelliğini ve kemalini görmek ve göstermek istedi ve bu kâinatı yarattı. Seyretme vazifesini de bize yani insana verdi.

İşte bizim vazifemiz şu varlıklarda tecelli eden İlahî isim ve sıfatları keşfetmek ve o isim ve sıfatlarla Allah’ı tanımaktır. Yaratılış gayemiz budur.

Madem yaratılışımızın gayesi budur. O hâlde Allah’ı kabul edip peygamberlik yoktur diyen kimseye soruyoruz:

1- Hiç mümkün müdür ki Allah-u Teâlâ bu âlemi bilinmek için yaratsın, daha sonra peygamberler göndermeyerek kendini bildirmesin ve tanıttırmasın?

2- Yine hiç mümkün müdür ki Allah-u Teâlâ bu âlemi bu kadar sanat eserleriyle donatsın, daha sonra bu sanat eserlerine dikkati çekecek ve bu eserlerde tecelli eden isim ve sıfatları insanlara ders verecek peygamberleri göndermesin?

3- Yine hiç mümkün müdür ki Allah-u Teâlâ bu âlemdeki her mevcut üzerine varlığının ve birliğinin delillerini koysun, daha sonra varlıkların üzerindeki bu delilleri insanlara ders verecek peygamberleri göndermesin?

4- Yine hiç mümkün müdür ki Allah-u Teâlâ yeryüzünü âdeta bir sofraya hükmünde yaratsın, baharı bu sofraya bir gül destesi yapsın, insanların bütün iştahlarını ve zevklerini tatmin edecek nimetleri bu sofraya koysun; daha sonra bu nimetlere karşı kullarından şükür istemesin ve bu nimetlere nasıl şükredileceğini bir peygamberi vasıtasıyla bildirmesin?

5- Yine hiç mümkün müdür ki Allah-u Teâlâ bu kadar nimetiyle kendine kullarını sevdirmek istesin, daha sonra kullarına sevgisine ulaşma yollarını bir elçisi ile bildirmesin?

6- Yine hiç mümkün müdür ki Allah-u Teâlâ insanı yaratsın, her şeyi onun hizmetine versin, onu bu kadar duygu ve cihazlarla donatsın; daha sonra onu başıboş bıraksın? Niçin yaratıldığını, vazifelerini ve onlardan ne arzu ettiğini peygamberleriyle bildirmesin.

Soruları çoğaltabiliriz ama daha fazla uzatmıyor ve soruyoruz: Bunlar hiç mümkün müdür?

Yani Siz Allah'ın varlığına inanıyorsunuz. O Allah ki bu âlemi kendini bildirmek ve tanıttirmek için yaratmıştır. Zira her güzellik ve kemal sahibi kendini göstermek ister. Nihayetsiz güzelliğin ve kemalin sahibi olan Allah da kendini göstermek ve bildirmek için bu âlemi yaratmıştır. Bu âlemi bu gaye için yaratan Allah'ın peygamberler göndermemesi ve kullarına kendini bizzat elçileri vasıtasıyla tanıtmaması hiç mümkün müdür?

Bilinmek için şu âlemi yaratan zat nasıl olur da bilinmenin en kolay

yolu olan bir elçi vasıtasıyla kendini bildirmez. Eğer bilinmek istemeseydi bu âlemi yaratmazdı. Madem yaratmış o hâlde bilinmek istiyor. Ve madem bilinmek istiyor o hâlde peygamberler göndererek kendini bildirmeli ve tanıtmalı değil mi?

Peygamber olmadan O’nu tanımak mümkün değildir. Bunun delili de vahye mazhar bir peygambere ulaşamayan veya ulaştığı hâlde onu inkâr eden insanların ateşe, Güneş’e, puta hatta ineğe ve diğer varlıklara tapmasıdır. Onlar bir yaratıcının varlığını keşfetmişler ancak Allah’ı bulamayarak Güneş ve ateş gibi varlıklara tapmışlar. Demek, bir insanın tek başına Allah’ı bulması öyle kolay bir şey değil. Bir yaratıcıya inanabilir ama yaratıcının kim olduğu hususunda hataya düşer. İşte Allah-u Teâlâ kullarının yüzünü o ilah zannettikleri yaratıcılardan kendine çevirmek için peygamberler göndermiştir ve göndermelidir.

Hem yine Allah-u Teâlâ şu kıymetli ve lezzetli nimetleri yaratmakla insandan şükretmesini istiyor. Bu sebeple bu kadar nimetleri yaratmış ve onun sofrasına koymuştur. Peki, eğer Allah bir peygamberi ile insanlara nasıl şükredeceklerini öğretmezse insanlar şükürün eda şeklini nasıl öğrenecekler? Mesela Allah’ı kabul edip peygamberlik yoktur diyen kimseye sorsak: Siz Allah’a nasıl şükredersiniz? **Muhtemelen** “Allah’ım sana hamd olsun.” diye cevap verecektir.

Bakınız, “Allah’ım sana hamd olsun.” sözü bile peygamberlerin sözüdür ve bu şükürü insanlara onlar öğretmiştir. Hatta Allah’ı kabul edip peygamberlik yoktur diyen kimseler yaratıcı demeyip “Allah” demektedirler. Allah ismini kimden öğrenmiş ve yaratıcının isminin Allah olduğunu kendileri mi bulmuşlardır? Bizler O’nun ismini öğrenmek için bile peygamberlere muhtacız. Ona Allah diyoruz çünkü bu ismini bize peygamberiyle bildirdi. Acaba peygamberler O’nun Allah ismiyle müsemma olduğunu bildirmeseydi bunu kendimiz keşfedebilir miydik? Ya da peygamberler hangi sözlerle şükredilir ve şükür nasıl yapılır, bunu bize öğretmeseydi nasıl şükredeceğimizi kendimiz bulabilir miydik?

Şu an belki bulamazdık ama varsın bulamayalım, çok mu gerekli ki diyebilirsiniz.

Ama başta demiştik ki Allah-ı Teâlâ hikmet sahibidir. Bunu kabul etmiştik. Eğer hikmet sahibi ise ve bu kadar nimetlerle bizden şükür bekliyorsa o hâlde sadece nimeti yaratmakla kalmayacak, şükretmeyi de insana öğretecektir. Yoksa bu kadar nimetin yaratılmasının hikmeti kaybolmaz mı? Bu durumda nimetlerin yaratılışı hikmetsizliğe dönüşmez mi?

Dilerseniz biraz daha açalım.

Bakınız, şimdi size bir tablo yapacağız. Şu âlemdeki fiillere bakarak, insandan beklenen vazifeler tablosu.

1- Bu âlem bu kadar sanat eserleriyle donatılmış. Buna karşı insanın vazifesi o sanat eserlerinde tecelli eden isim ve sıfatları keşfetmek ve Allah'ı isim ve sıfatlarıyla tanımaktır.

2- Bu âlem bu kadar nimetlerle donatılmıştır. Buna karşı insanın vazifesi bu nimetlere karşı şükretmek ve nimet sahibine ibadet etmektir.

3- Bu âlemdeki her şey insanın hizmetine verilmiş ve insan bütün mahlûklara üstün kılınmıştır. Buna karşı insanın vazifesi kendisine bu iyiliği yapan zatı sevmek ve kendini O'na sevdirmektir.

4- İnsan çok kıymetli duygular ve cihazlar ile donatılmıştır. Akıl, göz, dil, kalp gibi dünyadan daha kıymetli cihazlar ona verilmiştir. Buna karşı insanın vazifesi o duygu ve cihazları layık olduğu yerlerde ve O'na ibadette kullanmaktır.

Bunlar gibi daha 50 vazife daha sayabiliriz. Ancak konuşmamızın odak noktası insanın vazifelerinin tamamını öğrenmek olmadığından kısa kesiyoruz. Şimdi sorumuz şu: İnsanı böyle vazifelerle bu dünyaya gönderen zat hiç mümkün müdür ki bir elçisi vasıtasıyla bu vazifeleri insana bildirmesin ve bu vazifelerin eda ediliş şekillerini insana öğretmesin?

Eğer öğretmezse insan bu vazifeleri nereden bilecek ve nasıl eda edecek? İnsanın Allah'ı tanınması, sevmesi, isim ve sıfatlarıyla bilmesi,

ona şükretmesi ve ona ibadet etmesi; mesela sizler bu vazifeleri şu ana kadar biliyor muydunuz? Bu durum peygamberlerin varlığını zaruri kılmıyor mu?

Peki, bir peygamber olmaz ve insana vazifesini bildirmezse, insan bu vazifeleri nasıl icra edecek? Mesela siz, peygamberlere inanmayan birisi olarak sizi yaratan Allah'a ibadet edecek olsanız nasıl ibadet edersiniz? Namaz kılamazsınız, oruç tutamazsınız, bunlar gibi başka şeyleri de yapamazsınız çünkü bunlar ancak bir peygamberin öğretmesiyle yapılabilir. O hâlde nasıl ibadet edeceksiniz?

Ya da Allah'ı tanımak istiyorsunuz, O'nun isim ve sıfatlarını nasıl keşfedeceksiniz? Bakınız, Allah ismini bile peygamberlerden öğrendiniz. Diğer isim ve sıfatlar için ne yapacaksınız? İşte bu bilmediğimizi bize bildirecek peygamberler lazım.

- Madem Allah var ve bu kâinatı yaratmış,
- Ve madem hikmet sahibidir,
- Ve madem hikmeti sebebiyle bu kâinatı oyun olsun ya da eğlence için değil, gayet yüksek hikmetler ve gayeler için yaratmıştır,
- Ve madem bu gayeler; insanın Allah'ı bilmesi, tanınması, sevmesi, O'na şükretmesi, O'na ibadet etmesi gibi işlerdir,
- O hâlde insana bu vazifelerini öğretecek peygamberlere ihtiyaç vardır ve onların varlığı zaruridir.

Tüm bu anlattıklarımızdan sonra peygamberleri inkâr edebilmek için neyi kabul etmek zorunda kalacağımıza bir bakalım.

1. Peygamberlerin olmaması için insana tevdi edilmiş vazifelerin olmaması gerekir. Yani insana Allah'ı bilmesi, tanınması, sevmesi, O'na şükretmesi ve O'na ibadet etmesi gibi işler emredilmemiş olmalıdır.

2. Bu vazifelerin ve emirlerin olmaması için de bu kâinatın oyun ve eğlence için yaratılmış olması gerekir. Yani -hâşâ- Allah oyun oynamak ve eğlence için bu kâinatı yarattı ve yaratırken hiçbir maksat ve gaye takip etmedi. Bunu kabul etmemiz gerekir.

3. Bu kabul için yani kâinatın oyun ve eğlence olarak yaratıldığını kabul etmek için de Allah'ın hikmet sahibi olmadığını kabul etmek gerekir. Zira ancak hikmetsiz bir zat oyun ve eğlence için bu kadar masraf yapar ve bu kâinatı yaratır. Hikmeti olanın bunu yapması mümkün değildir.

Evet, Allah var ama peygamberlik diye bir şey yoktur diyen bir kimsenin “Peygamberler yoktur.” sözü Allah'ın hikmet sahibi olmaması neticesini verdi.

Şimdi tercihimizi yapalım:

1. Ya “Allah hikmet sahibidir.” deyip bu durumda hikmetinin tahakkuku için peygamberler göndermesi gerektiğini de kabul etmek zorunda kalacaksınız.

2. Ya da “Allah hikmet sahibi değildir. Oyun ve eğlence için bu âlemi yarattı.” diyeceksiniz. Bu durumda peygamberlik mesleğine inanmak zorunda değilsiniz. Dilediğiniz gibi inkâr edebilirsiniz. Ama bu durumda inandığınızı söylediğiniz Allah'ın hikmet sahibi olmadığını kabul etmeniz gerekir.

3. Bir seçeneğiniz daha var, o da şu: Biz âlemin yaratılış gayeleri olarak bazı maddeler saydık ve “Bu maddelerin tahakkuku için peygamberlere ihtiyaç vardır.” dedik. Siz bize peygamberlere ihtiyaç olmayacak başka hikmetler ve gayeler göstermelisiniz. Ve daha sonra: “Allah bu gayeler için bu âlemi yaratmıştır. Bu gayelerin tahakkuku da peygamberlerin varlığına bağlı değildir.” demelisiniz. Bu sayede, Allah'ın hikmetini kabul etmiş ama farklı hikmetler göstererek peygamberlerin gerekli olmadığını ispat etmiş olursunuz.

İşte size üç yol. Ama inanın aklınızı çıkarıp atmadan ikinci ve üçüncü yoldan gitmek mümkün değildir. Hikmet sahibi olan kişi saydığımız hikmetsizlikleri yapmaz.

Şunları bir düşünün:

- Hikmet sahibi bir zat milyonlar harcayarak bir okul yapsın ve bu okulu öğrencilerle doldursun, daha sonra bu okulda ders verecek öğretmenleri göndermeyip öğrencileri başıboş bıraksın ve hikmetini inkâr ettirsin. Bu hiç mümkün müdür?

- İşte bu dünya da misaldeki okul gibi bir okuldur. Bu okul nihayetsiz masrafla yapılmış ve insanlık ders görmek için bu okula gönderilmiştir. Bu okulun öğretmenleri peygamberlerdir. Siz nasıl oluyor da bu okulun öğretmenleri olan peygamberleri inkâr ediyorsunuz? Öğretmenler olmasaydı hiç okul açılır ve biz öğrenciler bu okula davet edilir miydik?

- Yine hikmet sahibi bir zat her harfinde onlarca mana olan bir kitap yazsın, bu kitabın her sayfasına bir kitap kadar mana yüklesin; daha sonra bu kitabı ders verecek muallimleri göndermeyip bu kitabı anlaşılmaz bıraksın. Bu hiç mümkün müdür? Hikmet sahibi bir zat böyle bir hikmetsizlik yapar mı? Sinekten tut ta yıldızlara kadar her bir varlık bir kitap hükmündedir. O kitapta Allah-u Teâlâ'nın isim ve sıfatları yazılmıştır. Yine her bir varlık üzerine O'nun birliğinin ve varlığının delilleri konulmuştur. Siz nasıl oluyor da bu kitaplardaki isim ve sıfatları insanlara ders verecek, üzerlerindeki işaretleri izah edecek peygamberleri inkâr ediyorsunuz? Peygamberler olmasaydı bu varlıklar üzerinde yazılan isim ve sıfatları ve onların üzerindeki tevhid delillerini okuyabilir miydik?

- Yine hikmet sahibi bir sanatkâr nihayet derecede manalı tablolar yapsın, bu tabloları bir müzede teşhir etsin ve bu müzeye insanları davet etsin; daha sonra bu tablolardaki manaları seyircilere ders verecek vazifelerini göndermesin ve bu manaları seyircilere inkâr ettirsin. Bunlar hiç mümkün müdür? Her bir varlık son derece sanatla yapılmış bir tablo hükmündedir. Bu tablolar dünya müzesinde teşhir ediliyor. Seyirci olarak da bizler davet edilmişiz. Bizler nasıl olur da bu tablolar üzerindeki manaları bizlere ders verecek peygamberleri inkâr edebiliriz.

Peygamberlerin gönderilmesinin zaruri olduğunu anlatmaya çalıştık. Zira bu âlemin yaratılış gayesi ancak peygamberlerle tahakkuk ediyor ve Allah'ın hikmeti bunu gerektiriyor. Peygamberler olmazsa hem

bizim hem de âlemin yaratılışı manasız oluyor. Sonsuz hikmetin sahibi olan Allah böyle bir manasızlığı yapmaktan münezzehtir.

Tüm bu izahlardan sonra akıl ve vicdan sahibi herkesin peygamberlerin olmasının ve gönderilmelerinin gerekli olduğunu kabul edeceğini umuyoruz. Peygamberlik mesleğinin varlığını ispat ettikten sonra asıl konumuz olan Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Allah'ın Rasulü olup olmadığı konusudur ki şimdi bu konuya geçelim. Peygamberlerin gönderilmesinin gerekliliği ile bu zatın peygamberliği arasındaki alakayı gösterelim.

Hz. Muhammed (s.a.v.) yaratılışın hikmet ve gayelerine tam hizmet etmiş ve bu hikmet ve gayeleri insanlara ders vermiştir. Mesela:

1. Allah-u Teâlâ insanlardan kendisine iman etmesini istemektedir. Buna mukabil Hz. Muhammed (s.a.v.) hem O'na iman etmiş hem de O'na iman etmelerini insanlara emretmiştir.

2. Allah-u Teâlâ her varlığı âdeta bir kitap hükmünde yaratarak isim ve sıfatlarını o kitapta yazmış ve insanların kendisini bu isim ve sıfatlarıyla tanımasını istemiş, buna mukabil Hz. Muhammed (s.a.v.) hem O'nu isim ve sıfatlarıyla tanımış hem de bu isim ve sıfatları insanlara ders vermiştir.

3. Allah-u Teâlâ insanlara ihsan ettiği nimetlere karşı insanların kendisine ibadet etmesini, şükretmesini ve emirlerine itaat etmesini istemiş, buna mukabil Hz. Muhammed (s.a.v.) O'na hakkıyla ibadet etmiş, nimetlerine şükretmiş, azami mertebede emirlerine itaat etmiş ve bunları insanlara emretmiştir.

4. Allah-u Teâlâ yaratmış olduğu sanat eserleriyle insanların kendi sanatını takdir etmesini istemiş, buna mukabil Hz. Muhammed (s.a.v.) hem O'nun sanatını takdir etmiş hem de insanlara takdir ve tahsin etmeleri gerektiğini tebliğ etmiştir.

5. Allah-u Teâlâ insanı yaratmış ve bütün mahlûkatı insanın emrine vererek ondan kendisini sevmesini istemiş, buna mukabil Hz. Muhammed (s.a.v.) hem O'nu şanına en yakışır şekilde sevmiş hem de

insanlara O'nu sevmenin ve O'nun tarafından sevilmenin yollarını öğretmiş.

Daha sayabileceğimiz çok madde var. Ancak konuşmamızın odak noktası insanların Allah'a karşı vazifeleri ve yaratılışlarının hikmeti olmadığından sözü kısa kesiyor ve şunu demek istiyoruz:

1. Peygamberlerin gönderilmesinde hangi hikmetler varsa bu hikmetlerin tamamı Hz. Muhammed (s.a.v.)'de gözükmüştür.

2. Peygamberler hangi vazifeyi icra ettiyse Hz. Muhammed (s.a.v.) de aynı vazifeyi icra etmiştir.

3. Peygamberler insanlara hangi dersleri vermişse Hz. Muhammed (s.a.v.) de insanlara aynı dersleri vermiştir.

4. Peygamberlerde bulunan iman, Allah bilgisi, Allah sevgisi, takva, zühd, ibadet ve şükür gibi bütün sıfatlar ve hâller Hz. Muhammed (s.a.v.)'de -hem de zirve mertebede- bulunmaktadır.

Dolayısıyla şu âlemde peygamberlik denilen bir hakikat varsa Hz. Muhammed (s.a.v.) de peygamber olmalıdır. O'nun peygamberliği kabul edilmezse peygamberlik mesleği hakkında konuşulabilecek hiçbir şey yoktur. Kim peygamberlik müessesini kabul ediyorsa bu zatın peygamberliğini de kabul etmek zorundadır. Zira peygamberlere peygamber dedirten bütün hâller ve sıfatlar bu zatta mevcuttur.

2- Peygamber olmayan kimse peygamberi taklit edebilir mi?

“İnsanın sahip olduğu en kıymetli şeyi nedir?” diye sorsak ne cevap verirdiniz?

Eş, evlat, mal, mesken, makam ve daha birçok şey sayılabilir. Evet, bunların hepsi kıymetlidir ancak en kıymetli değil.

En kıymetlisi imandır. O iman ki kabir onun ile aydınlanır. Mizan onun ile ağır gelir. Sıratın onun sayesinde geçilir. Cennetin kapısı o anahtar ile açılır. Allah kulundan onun sebebiyle razı olur. O olmazsa kişi bu dünyanın sultanı da olsa boştur ve ehemmiyetsizdir. Zira o olmazsa her şey kabir kapısına kadardır.

İman bu kadar ehemmiyetli iken maalesef günümüzün Müslüman'ı imanının kıymetini hakkıyla idrak edememekte bu sebeple de imanının muhafazası hususunda gereken gayreti göstermemektedir. Hatta bırakın gayreti bu uğurdaki çalışmayı bile boş görmektedir.

İnsanın en büyük gayesi imanı muhafaza etmek ve iman ile kabre girmek olması gerekirken imana müteallik işler birçok kişi için son sıradadır. Öyle son sıradadır ki bir filmi saatlerce seyrederek ama imana ait bir videoya 5-10 dakika sabredemez. Her gün hiçbir kıymeti olmayan onlarca sayfayı okur ama iş üç beş sayfalık imani bir meseleye gelince bu ona yük gelir. Bunları söylüyoruz, amacımız asla kırmak ve incitmek değildir. Amacımız sadece sizlerin ebedî hayatına hizmet etmektir.

Bu esere böyle bir giriş yaptık zira bu eserde çok kıymetli bir iman hakikatının delillerini işleyeceğiz. İstiyoruz ki imana ait olan bu eserin kıymeti bilinsin ve layık olduğu ciddiyetle seyretilsin.

Bu eserde Efendimiz (s.a.v.)'in peygamberliği Allah'ın izniyle iki kere iki dört eder katiyetinde ispat edilecektir. Bu eserle amacımız Müslümanların imanını kuvvetlendirmek, onları şüphelerden korumak, akıllarındaki sorulara cevap vermek ve iman nimetinden mahrum olanların imanına vesile olmaktır. Başka hiçbir gayemiz ve amacımız yoktur. Tek gayemiz bu eserle imana hizmet ederek Rabbimizin rızasını tahsil etmektir.

Bu eser hazırlanırken Bediüzzaman Said-i Nursi Hazretlerinin Risale-i Nur Külliyyatı kaynak eser olarak kullanılmıştır. Bu vesileyle Üstad Hazretlerini de rahmetle yad ediyoruz. Allah O’ndan razı olsun ve şefaathlerine bizleri nail eylesin.

“Doğuştan sürmeli göz, sonradan sürmeli göz gibi değildir.”

Yani fitri olanla olmayan hemen ayrılır. Suni ve yapmacık olan bir şey ne kadar mükemmel de olsa gerçeğinin yerini tutamaz. Ondaki sunilik ve yapmacıklık hâli ehli dikkatin nazarından asla gizlenemez.

Şimdi bu kaideyi Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) hakkında düşünelim: Eğer onun imanı, ibadeti, takvası, cesareti gibi sıfatları fitri olmasaydı ve o bu sıfatları suni bir şekilde takınmış olsaydı yani hareketlerinde yapmacıklık olsaydı; her hâlini izleyen sahabelerin dikkatinden bu asla kaçmazdı. Hemen suni ve yapmacık hareketleri hisseder ve yüzlerini o zattan çevirirlerdi. Ama bu kadar dikkatli incelemelerine rağmen suni hiçbir hareketini görememişler ve her hareketindeki fitrilîğe parmak basmışlar. Bu da o zatın bu sıfatlarda yapmacık olmadığına işaretle peygamberliğine delalet eder.

Hem şunu da unutmamak gerek: Birbirine yakın olanlar birbirini taklit edebilir, uzak olanlar ise birbirlerini taklit edemezler. Mesela bir albay bir generali taklit edebilir ve insanları aldatabilir. Ancak bir çoban bir generalin tavrını takınarak insanları aldatamaz. Sathi nazarları kısa bir süre aldatabilse de yapmacık tavırları ehli dikkatin nazarından kaçmayacak ve general olmadığı kısa bir süre sonra anlaşılacaktır.

Hem iftiracı, yalancı, itikadsız bir adam ömrü boyunca daima en doğru, en emin, en dindar bir kimsenin keyfiyetini ve vaziyetini en dikkatli nazarlara karşı telaşsız göstermesi ve dâhilerin nazarında bu yapmacık hâllerini gizlemesi mümkün değildir.

Yine bir yıldız böceğinin bin sene kendisini dikkatle izleyenlere hakiki bir yıldız olarak görünmesi mümkün değildir. Çünkü birbirlerinden gayet uzaktırlar.

Hem küçük bir sinek bir kartalı taklit edemez. Dikkatli nazarlara

kendini bir kartal olarak gösteremez.

Aynen bunlar gibi, peygamber olmayan zat da bir peygamberi taklit edemez. Zira aralarında uzaklık vardır. Eğer taklit etse kısa bir zaman insanları aldatabilir. Ancak yapmacık tavırları dikkat ehlinin nazarından kaçmayacak ve eninde sonunda foyası ortaya çıkacaktır.

Peygamber olmayan birisi ancak bir peygamberde bulunabilen imandaki nihayetsiz kuvvet, takva, dünyaya karşı zühd, cesaret, cömertlik ve zirve mertebede bulunan diğer sıfatları nasıl taklit edebilir? Bu sıfatlara sahip olmayan birisinin kendisini bu sıfatlara sahipmiş gibi göstermesi ne kadar devam edebilir?

Evet bütün hâllerine, sözleriyle, hareketleriyle hayatı boyunca emaneti, imanı, emniyeti, ihlası, ciddiyeti, istikameti gösteren ve ders veren bir zatı en emniyetsiz, en ihlassız, en itikadsız farz etmek akıl ve vicdan ile bağdaşmayan büyük bir hezeyandır.

Onun peygamberliği kabul edilmediğinde şu saçmalığı kabul etmek gerekecektir: Alem-i İslam'ın semasında pek parlak ve daima hakikat nurlarını yayan ve kemalat güneşi kabul edilen Hz. Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in mahiyetinin hâşâ bir yıldız böceği olduğunu ve en yakınında olanların ve dikkatle ona bakanların bunu fark edemediklerini ve o yıldız böceğini bir güneş sandıklarını kabul etmek lazım gelir ki bu da ancak akıldan istifa etmekle mümkündür.

Eğer Hz. Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) peygamber olmasaydı çok kısa bir zaman sonra peygamber olmadığı anlaşılırdı. Hâlbuki o kadar dikkatli nazarlar altında hiçbir yapmacıklığı hissedilmemiş. Tarih ve siyer, dost ve düşman olan herkes onun güzel ahlakını ve sıfatlarını anlatmakla bitiremiyor. Bu da ispat eder ki o zat yapmacık tavırlar takınmıyor, her hâli fitridir. Bu durum da ancak o zatın Allah'ın peygamberi olmasıyla izah edilebilir.

3- Hz. Muhammed (s.a.v.) hakkında yabancı filozofların sözleri

Hem kemal odur ki dost değil, düşman onu takdir etsin. İşte bu bahiste Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ve Kur'an'ın kemalini takdir eden yabancı filozofların ve dünya çapında binlerce ilim adamının görüşlerinden bazılarını beyan edeceğiz. Onlar bu sözler ile Kur'an'ın ve Hz. Muhammed (s.a.v.)'in hakkaniyetine canlı şahitler olmuşlardır.

“Tarihteki yüz büyük insan” adlı kitabıyla bütün dünyada yankılar uyandıran Amerikalı bilim adamı **Prof. Michael Hart** kitabının ilk yayınlandığı tarihten on yıl sonra Kahire’de katıldığı bir ödül töreninde sorulan: “Kitabınızın yayınlanmasının üzerinden neredeyse 10 yıl geçti. Tarihteki yüz ünlü adam kitabınızda birinci yeri Hz. Muhammed’e ayırmıştınız. Hâlâ bu görüşünüzde ısrarlı mısınız?” şeklindeki soruya şu cevabı vermiştir:

“Bu, ünlülerin ilk listesi. Bu sayı 200-300’e bile çıkarılsa Hz. Muhammed’in listenin başındaki yeri sabittir. Ben ünlüleri incelerken bazı sabit kriterler ortaya koydum. Bunlardan biri de ünlülerin insanlık tarihinde bıraktıkları geniş ve derinlemesine izlerdir. Benim ünlülerin en ünlüsü olarak Hz. Muhammed’i tercihim ise onun hem peygamberliği hem de dinî ve dünyevi seviyede fevkalade başarılı olmasıdır. İnsanlık ahlaki, felsefi ve hukuki olarak İslam’dan daha mükemmel bir din görmemiştir. İnaniyorum ki Hz. Muhammed gibi her yönüyle mükemmel bir insan bir daha gelmez.”

Amerikalı Prof. Bosworth Smith şöyle demiştir: “Şöyle bir göz atmakla Hz. Muhammed’in bütün vasıflarını ve kahramanlıklarını görmek mümkündür. Bunlardan bazıları peygamberliğinin ilk günlerinde ve bazıları da peygamberliğinden sonra olmuştur. Eşsiz mucizelerini gördüğüm zaman onu rütbe bakımından insanların en büyüğü ve en yücesi olarak mütalaa ediyorum. Hatta insanlık onun bir benzerini görmemiş ve görmeyecektir de...” (Mohammed and Mohammadanism, London 1874)

Almanya'nın güçlü bir imparatorluğa dönüşmesinde en önemli rolü oynayan ve ilk şansölyesi Prens Bismarc şöyle diyor: “Muhtelif devirlerde beşeriyeti idare etmek için Allah tarafından geldiği iddia olunan bütün indirilmiş semavi kitapları tam ve etrafiyla tetkik ettimse de tahrif olundukları için hiçbirisinde aradığım hikmet ve tam isabeti göremedim. Bu kanunlar değil bir cemiyet, bir hane halkının saadetini bile temin edecek mahiyetten pek uzaktır. Lakin Muhammedîlerin Kur'an'ı bu kayıttan azadedir. Ben Kur'an'ı her cihetten tetkik ettim, her kelimesinde büyük hikmetler gördüm. Muhammedîlerin düşmanları bu kitabın Muhammed'in zatının eseri olduğunu iddia ediyorlarsa da en mükemmel bir dimağdan böyle bir harikanın meydana gelebileceğini iddia etmek hakikatlere göz kapayarak kin ve garaza alet olmak manasını ifade eder ki bu da ilim ve hikmetle izah edilemez.

Ben şunu iddia ediyorum ki: Muhammed mümtaz bir kuvvettir. İlahî kudretin böyle ikinci bir vücudu imkân sahasına getirmesi ihtimalden uzaktır. Seninle aynı asırda yaşayamadığımdan dolayı müteessirim ey Muhammed! Beşeriyet senin gibi mümtaz bir kudreti bir defa görmüş, bundan sonra göremeyecektir. Ben heybetli huzurunda kemal-i hürmetle eğilirim.”

Bütün temiz vicdanlar ve selim fitratlar Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Allah'ın elçisi olduğunu tasdik eder. Çünkü kalbin huzuru ve vicdanın tatmin olması ancak hakkın kabullenilmesiyle mümkündür. Vicdanı temiz olan insan hakikati görünce ona karşı meyleder. Ve gerçeği söyler, batıla karşı bağlılık gösteremez. Zaten bu sıfattaki kişinin maksadı gerçeği bulmaktır. Bu insanlar başka dinlere mensup olsalar da insaf ile gerçeği konuşmaktan kaçınmazlar.

Annie Besant şöyle diyor: “Arabistan'ın bu büyük Peygamberinin hayatını ve şahsiyetini inceleyen, nasıl öğrettiğini ve nasıl yaşadığını bilen herkesin bu güçlü peygamber için ürpertici bir saygıyla dolmaması mümkün değildir. Kitabımda söyleyeceklerimin pek çoğu çoklarının bildiği şeyler olsa da ben onları ne zaman yeni baştan okusam, bu Arabistanlı muallim için hep yeni bir hayranlık ve yeni bir saygı duyuyorum.” (The Life and Teachings of Muhammad, Madras, 1932)

İrlandalı dramatisit, sosyalist düşünür ve 20. yüzyılın önde gelen tiyatro yazarlarından **George Bernard Shaw** şöyle diyor: “İnsanlığın sorunlarının üst üste yığılarak neredeyse çözölmez hâl aldığı günümüzde Hz. Muhammed’e her zamankinden daha fazla muhtacıız. Eğer o aramızda olsaydı bütün bunları oturup bir fincan kahve içme rahatlığı ile çözerdi.

Ben bu hayret uyandırıcı insanın hayatını inceledim. Benim görüşüme göre onu insanlığın kurtarıcısı olarak tanımamız lazımdır. İnsan büyüklüğü hangi ölçüyle ölçölürse ölçölün acaba ondan daha büyük bir insan bulunur mu?”

Meşhur İngiliz düşünür **Thomas Carlyle** şöyle diyor: “Kral ve vezirler gibi azamet ve debdebe perdeleriyle gizlenmiş değildi. Kendi hırkasını kendi yamalar, kendi ayakkabısını kendi tamir ederdi. Harbe gider, ashabı ile istişare eder, emirlerini onlarla beraber verirdi. Nasıl bir insan olduğunu her yönü ile kavminin bilmesi için böyle yaptı. Ona artık siz ne isterseniz öyle deyiniz. Dünyada taç ve ihtişam sahibi hiçbir imparatora yamalı bir hırka içindeki bu insan kadar hürmet ve itaat edilmemiştir. 23 yıllık dünya imtihanı gerçek bir kahraman için lüzumlu bütün unsurları taşımaktadır. İnsanlar her şeyden daha fazla Muhammed’e kulak vermelidir. Diğer bütün sözler onun karşısında boş sözlerdir.”

1927 Hukuk Kongresi Başkanı **Shebol** şöyle diyor: “Hz. Muhammed’in insan olması itibariyle bütün insanlık muhakkak iftihar eder. Çünkü o zat okuma-yazma bilmemesiyle beraber 13 asır evvel öyle kanunlar ve esaslar getirmiş ki biz Avrupalılar 2.000 sene sonra onun kıymetine ve hakikatine yetişsek en mesut ve en saadetli nesiller oluruz.”

Fransız Tarihçisi **Alphonse Marie Louis de Lamartine** şöyle diyor: “Şayet gayenin büyüklüğü, vasıtaların küçüklüğü ve neticenin azameti insan dehasının üç ölçüsü ise modern tarihin en büyük şahsiyetlerini bile Hz. Muhammed ile kıyaslamaya kim cesaret edebilir! O şahsiyetlerin en meşhurları ancak maddi kuvvetler kurdular. Hâlbuki Hz. Muhammed maddi kuvveti olmaksızın orduları, hukuk

sistemlerini, imparatorlukları, kavimleri, hanedanları ve dünyanın üçte biri üzerindeki milyonlarca insanı harekete geçirdi. İnsan büyüklüğü hangi ölçüyle ölçülürse ölçülsün acaba ondan daha büyük bir insan bulunur mu?”

Alman Şair ve Yazar **Johann Wolfgang von Goethe** şöyle diyor: “Hiç kimse Hz. Muhammed’in prensiplerinden daha ileri bir adım atamaz. Avrupa’ya nasip olan bütün başarılarla rağmen bizim bütün kanunlarımız İslam medeniyetine bakarak çok eksiktir. Biz Avrupa milletleri büyük medenî imkânlarımıza rağmen Hz. Muhammed’in son basamağına varmış olduğu merdivenin daha ilk basamağındayız.”

Dr. Gustav Weil şöyle diyor: “Muhammed, halkının parlak bir örneğiydi. Karakteri tertemiz ve saftı. Evi, yemeği, elbisesi nadir bulunan bir sadeliğin sembolüydü. Yani ne arkadaşlarından gördüğü özel bir saygı şekli vardı ne de kölelerinin kendisi için yapabileceği bir hizmeti kabul etme iddiasındaydı. Her an herkes için ulaşılabilir bir insandı. Hastaları ziyaret ederdi ve herkese acırdı. Yardımseverliği, cömertliği ve toplumun refahı için çalışma isteği sınırsızdı.” (History of the Islamic Peoples)

Mahatma Gandhi şöyle diyor: “Milyonlarca insanın kalbine tartışmasız hâkim olmuş birinin hayatını öğrenmek istiyordum. Okuyunca kesin olarak inandım ki o yıllarda İslam’ın bir yer kazanmasında kılıcın bir rolü yoktu. Peygamberin tam olarak kendini geri planda bırakması, sözüne sadakati, vicdanlılığı, onu takip edenlere ve dostlarına özverisi, yiğitliği, korkusuzluğu, üstlendiği görevde Allah’a tam güvenmesi kesin ve yalındı. Bu özelliklerle bir zorluğun üstesinden gelmek için ille de kılıç taşımak gerekmiyordu. Peygamberin hayatını anlatan kitabın ikinci cildini bitirdiğimde bu muazzam hayata dair daha fazla okunacak bir şey olmayışından dolayı son derece üzgündüm.” (Young India, 1924)

Sizlere nakledebileceğimiz daha yüzlerce beyanat var. Ama sözü uzatmamak için bu kadar nakille yetiniyoruz. Ve diyoruz ki kemal odur ki dost değil, düşman dahi tasdik etsin.

Bütün temiz vicdanlar ve selim fıtratlar Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Allah'ın elçisi olduğunu tasdik eder. Çünkü kalbin huzuru ve vicdanın tatmin olması ancak hakkın kabullenilmesiyle mümkündür. Vicdanı temiz olan insan hakikati görünce ona karşı meyleder. Ve gerçeği söyler, batıla karşı bağlılık gösteremez. Zaten bu sıfattaki kişinin amacı gerçeği bulmaktır. Bu insanlar başka dinlere mensup olsalar da insaf ile gerçeği konuşmaktan kaçınmazlar. Belki şu anda şöyle düşünebilirsiniz: Tamam, bazı bilim adamları ve filozoflar böyle güzel sözler söylemiş olabilir. Ama bu sözlerin tam tersini söyleyen yüzlerce bilim adamı da var. Siz bu bilim adamlarının sözlerine karşı ne diyeceksiniz?

Evet, Hz. Muhammed'i inkâr eden bilim adamları da var ancak arada şöyle bir fark var: Onu öven ve Onu kabul edenler, Onun hayatını araştırarak bu neticeye varıyorlar. Onu inkâr edenler ise hiçbir araştırma yapmaksızın sadece zanlarıyla ve vehimleriyle konuşuyorlar. Yani bir grubun sözü ilimden ve araştırmaktan geliyor. Diğer grubun sözü ise gözlerini kapamaktan ve cehaletten ileri geliyor. Bu iki gruptan sözü kabul edilecek olanlar, araştırma neticesinde konuşanlardır. Zanlarıyla hükmedenlerin sözü hakikatte itibarsızdır.

4- İnanç ve adetleri değiştirmesindeki muhteşem icraat

Küçük bir topluluk düşünün. Bu topluluk son derece inatçı ve âdetlerine son derece bağlı bulunsun ve bu âdetler onların damarlarına kadar karışıp benliklerine işlemiş olsun. Siz de -faraza- böyle bir toplulukta büyük bir hâkimsiniz. Acaba büyük bir hâkim olmakla birlikte çok çalışıp gayret göstererek bu küçük ve inatçı kavimdeki kaç âdeti değiştirip yerlerine güzel ahlâkı tesis edebilirsiniz?

Bu soruya cevap vermeden önce şunları da bir düşününüz:

Bir baba öz evladındaki kötü bir ahlâkı onlarca nasihatine rağmen bazen değiştiremiyor.

Bir öğretmen o kadar çabasına rağmen bazen bir öğrencinin kötü ahlakını yok edemiyor.

Bunca kanun koyucu şiddetli cezalara rağmen hırsızlık gibi bir suçu önleyemiyor.

Bir doktor sigara gibi küçük bir alışkanlığı bir tiryakiye bıraktırmıyor. Hayati tehlikesi olduğunu söylemesine rağmen sigaradan onu vazgeçiremiyor.

Hatta nice padişahlar gelmişler, o kadar kuvvet ve ihtişamlarıyla ufak tefek âdetleri kaldıramamışlar. Ne kadar yasaklasalar ve ceza verseler de o işin önüne geçememişler.

Şimdi acaba siz büyük bir hâkim olsaydınız, inatçı ve âdetlerine son derece bağlı küçük bir topluluktan kaç âdeti ne kadar zamanda kaldırabilirdiniz?

Evet, büyük bir hâkim inanç ve âdetlerine bağlı küçük bir topluluktan küçük bir âdeti ve zayıf bir hasleti kolaylıkla kaldıramaz.

Peki, siz bir zatı görseniz. Hâkim değil. Maddi hiçbir imkânı ve zorlayıcı hiçbir kuvveti yok. Hem öyle bir kavim ki bu kavim hem gayet kalabalık hem de inanç ve âdetlerine son derece bağlı. Hatta bu inanç ve âdetler onların ikinci fitratı olmuş.

Şimdi hâkim olmayan ve zorlayıcı hiçbir kuvveti bulunmayan bu zat bu kavmin inançlarını tamamen değiştirse, onların kötü ahlâklarını yok edip yerlerine en güzel ahlakı tesis etse ve bunu çok kısa bir zamanda yapsa bu zatın harikulade bir zat olduğundan şüphe eder misiniz?

İşte Hz. Muhammed (s.a.v.) bunu yapmıştır. O, küçük bir kuvvet ve küçük bir himmetle asırlarca devam eden birçok büyük âdeti hem de inatçı ve âdetlerine aşırı derecede bağlı bir kavimden az bir zamanda kaldırmış ve yerlerine öyle yüksek bir ahlakı yerleştirmiştir ki bunun tarihte emsali yoktur.

Öyle bir asırdan bahsediyoruz ki vahşetin en kötüsü sıradan bir âdet gibi işleniyor. Kızlar diri diri toprağa gömülüyor!

Bu gömme işlemindeki metotlardan birinde bu işi bizzat anne yapıyor. Şöyle ki: Nikâh sırasında verilen karara göre, anne doğumunu çölde açılan bir çukurun yanında gerçekleştiriyor. Çocuk eğer erkek ise kundaklayıp alıyor fakat kız doğduğu takdirde hemen çukura atıp üzerine toprak dolduruyor ve kabilenin diğer kadınları da bu olaya tanıklık ediyorlar.

En yaygın uygulama ise kız çocuğunun yedi yaşına geldiğinde öldürülmesi. Baba anneye ölüm şifresini: “Kızı hazırla da dayısına götüreyim.” şeklinde veriyor. Hiçbir şeyden haberi olmayan zavallı kız çocuğu en güzel elbisesini giyip süslendikten sonra babasının elinden tutarak çöle doğru yol alıyor. Bir akraba ziyaretinin sevinci ve neşesiyle...

Daha önceden hazırlanmış ölüm kuyusunun başına geldiklerinde baba bir şey arıyormuş gibi kuyuya eğiliyor, onunla beraber 7 yaşındaki masum kız da. Sonra kendi babası tarafından bir çöl kuyusuna savrulan kız çocuğunun feryatları!.. Ve babanın, çocuğunun üzerini toprakla doldurması!.. Tarihler Asım oğlu Kays isminde bir Bedevî'nin bu vahşeti tam 12 kez tekrarladığını anlatıyor.

Bir kısım ana-babalar ise kız çocuğunun utancıyla yaşamayı seçiyor ve nesiller bu şekilde devam ediyor.

Şimdi bir düşünün. Bir anne, bir baba, kızını diri diri toprağa gömebiliyor. Böyle bir vahşet ve böyle bir merhametsizliğin hâkim olduğu zamanda Hz. Muhammed (s.a.v.) peygamber olarak gönderiliyor. Ve çok kısa bir zaman sonra bu kavim bir karıncayı incitemeyecek derecede merhamete sahip oluyor. Âdeta her biri bir şefkat kahramanı kesiliyor. Acaba böyle ruhi, kalbî, vicdani bir inkılap hiçbir kanuna tatbik edilebilir mi?

Bu emsalsiz icraatın sahibi olan zatın peygamberliğini nasıl kabul edilemez? Ve bu kabul edilmediğinde onun bu icraatı neyle izah edilebilir?

İslam öncesi Arap toplumunun vahşet düzeyi için söyleyeceğimiz her söz eksik ve her örnek yavan kalır. Ama bu vahşeti biraz daha iyi anlayabilmek için devam etmeliyiz ta ki Hz. Muhammed (s.a.v.)'in bu toplumda yaptığı o muhteşem inkılabı daha iyi anlayalım.

Savaş ve baskınlarda esir alınan insanlar ya satılıyor ya da zevk için diri diri yakılıyor.

Suçun kişiselliği diye bir kavram bilinmiyor. Suçlu yakalanamamışsa, ceza ele geçen yakınlarına veriliyor.

Boğarak öldürme gibi suçlarda hem suçlu hem de onun yakınlarından üç kişi daha öldürülüyor. Bu gibi uygulamalar da doğal olarak kan davalarını başlatıyor. Kan davaları her yeri kuşatmış.

Ölmek üzere olan biri eğer 50 kişiyi kendi yerine öldürmeyi adanmışsa bu adak onun yakınları için mutlaka yerine getirilmesi gereken bir şart oluyor. Ve bir kişiye karşılık elli kişi öldürülüyor.

Hayvanlar canlı canlı kesiliyor ve etleri bu şekilde yeniliyor. Kanları akıtılarak olduğu gibi içiliyor. Bazen de kan önce kaynatılıp bazı tatlandırıcı bitkiler de üzerine eklenerek içiliyor. İçecekleri kan olan bir kavimden bahsediyoruz!

Çıplaklık yaygın ve ayıp kabul edilmeyen bir olay. Yol ortasında ihtiyaç gidermek, herkesin gözü önünde yıkanmak, mahrem yerlerinin

açılmasına aldırmamak normal kabul ediliyor. İbadetler bile bu sapkınlıktan nasibini almış. “İçinde günah işlediğimiz elbiselerle tanrımıza ibadet edemeyiz.” anlayışıyla Kâbe’de anadan doğma tavaf ediliyor.

İçki alışkanlığı o boyutlara varmış ki lisanlarında hepsi de içkiyi ifade etmek üzere kullanılan kelimelerin sayısı 100’ün üzerinde.

Kumara gelince, böyle bir toplumsal çürüme içerisinde kumarın da müstesna bir yeri olacağı belli. Bazıları her şeyini kaybettikten sonra son olarak kendini oyuna koyuyor ve o kez de kaybettiği takdirde kazanan tarafın kölesi hâline geliyor. Yani köle olma kabullenilerek kumar oynanıyor.

Putperestlik son derece hâkim. Mekke dışına çıkması gereken biri, şehrine ve Kâbe’ye duyduğu bağlılığın eseri olarak yanında Kâbe duvarından alınmış bir taş götürüyor. Sonraları dışarıdan başka taşlar da Mekke’ye getirilmeye başlanıyor, Kâbe bunlarla dolu.

Araplar şeklini beğendikleri her taş “Bu bizim tanrımızdır.” diyerek tapınıyor. Daha güzelini bulduklarında ise eskisini bırakıp onu tanrı yapıyorlar. Kazara çölde putsuz kaldıkları zaman koyun sütüyle çöl kumunu harç yaparak güneşte kurutuyor ve ona tapınmaya başlıyorlar. Ya da uzun yolculuklara çıkacakları zaman küçük heykelcikler şeklinde un helvası yapıp yol boyunca onlara tapınıyor ve yiyecekleri tükendiğinde ise oturup o helvadan tanrıları yiyorlar.

Yanlarında taşıdıkları oyulmuş Tanrıları -kazara- deveden düşürdükleri zaman da inip almaya üşeniyor ve birbirlerine: “Tanrınız düştü, kendinize yeni bir tanrı bulun.” diyorlar.

Mola verdikleri yerde ilk iş olarak dört tane iri taş buluyorlar. Bu taşlardan üçünü ocak yakmakta kullanıp en güzel olanını da başköşeye oturtuyor ve tanrı olarak etrafında tavaf ediyorlar.

Her evin putu başka başka. Aile üyeleri evden çıkarken son olarak putlarını selamlıyor ve geri döndüklerinde de ilk iş olarak yine puta saygılarını sunuyorlar. Bir de kabilelerin ortak putları var ki bunlar genellikle Mekke’de Kâbe civarında. Sayıları 360’tan fazla.

İnanç biçimleri bütünüyle saçma. Ölünün mezarına bir deve bağlayıp hayvan açlıktan ölünceye kadar orada tutuyorlar. Sözde, kıyamet günü ölü mezardan kalkınca o deveye binecek!

Kuraklık zamanlarında ise bir ineğin kuyruğuna bir demet çalı bağlayıp tutuşturarak ineği dağlara salıyorlar ve böylece yağmurun yağacağına inanıyorlar.

Konumuzun odak noktası o asırda Arapların durumu olmadığından bu kadar örneğin bir nebze de olsa o asrın durumunu anlamaya yeteceğini düşünüyoruz. **Tüm** tarih ve siyer kitapları o asrın resmini bizlere böyle çiziyor.

Şimdi soruyoruz: Evlatlarını diri diri toprağa gömebilecek kadar merhametsiz, her türlü kötü ahlakı icra edebilecek kadar vahşi ve batıl âdetlerde mutaassıp olan o asrın insanları Hz. Muhammed (s.a.v.)'in dersiyile ve terbiyesiyle kısa bir zamanda öyle bir değişime uğradılar ki âleme rehber ve muallim, insanlara mürşid ve imam oldular. Acaba böyle harikulade icraatı yapabilen bir zatın Allah'ın peygamberi olmasına hiç imkân ve ihtimal var mıdır?

Bu öyle bir hadisedir ki o zatın peygamberliğine başlı başına bir delildir ve tarihte böyle bir inkılabı kimse yapamamıştır. Batılı bilim adamları ve birçok filozof dahi bu noktada ittifak etmiş ve Hz. Muhammed (s.a.v.)'in kemalini ve âlemde yapmış olduğu bu müthiş inkılabı kabul etmiştir. Kimsenin yapamadığını yapan bu zat eğer peygamber değilse nedir?

Bizler bir çocuğa bile sözümüzü geçiremezken hâlbuki bu zat düşmanlarına bile sözünü geçirmiş ve onları kendine itaat ettirmiş. Kalplerinin sevgilisi ve akıllarının muallimi olmuştur. Onlardan kötü ahlakı def etmekle kalmayıp yerine en güzel ahlakı tesis etmiştir.

Hz. Muhammed (s.a.v.)'in âlemde yaptığı bu inkılabı görmeyenlere ve peygamberliğini kabul etmeyenlere sesleniyoruz:

Haydi en büyük filozoflardan yüz taneyi seçip o asra gidiniz ve orada ahlakın ve maneviyatın inkişafı hususunda çalışınız. Muhammed-i

Arabînin (a.s.m.) o vahşetler zamanında o vahşî Bedevîlerde yaptığı bu icraatı sizin filozoflarınız şu medeniyet ve terakkiyat devrinde yüzde bir nisbetinde yapabilirler mi?

Asla yapamazlar! Çünkü Hz. Muhammed (s.a.v.)'in yaptığı bu muhteşem icraat İlahî'dir ve onun en büyük mucizelerinden biridir.

5- Ahlakının güzelliği doğruluktandır.

Güzel ahlakın hakikat zeminiyle olan bağı doğruluktur. Doğruluk âdeti kalbin vücuda kanı pompalaması gibi, güzel ahlakın her hasletine kan pompalar. Bütün güzel hasletler ancak sıdk ve doğruluk ile hayat bulabilirler. Bir kişide doğruluk yoksa güzel ahlak o kişide yerleşmez ve bütün güzel hasletler ölümler gider.

Güzel ahlakı bir ağaca benzetsek ve her güzel haslet bu ağacın bir meyvesi olsa, sıdk ve doğruluk bu ağacın suyu ya da kökü olurdu. Nasıl ki ağaca su verilmezse ya da kökü kesilirse ağaç kuru gider ve meyveleri çürür. Aynen bunun gibi, güzel ahlak ağacının suyu ve kökü olan sıdk ve doğruluk olmazsa diğer bütün hasletler yok olup gider. Bütün güzel hasletlere hayat veren, kuvvet veren, onların devamını sağlayan yalnız sıdk ve doğruluktur.

Siz yalan söyleyen ve insanları aldatan birisinde takva, zühd, samimiyet, cesaret gibi sıfatları bulabilir misiniz? Bulamazsınız. Nerede kaldı bütün güzel hasletler, hem de zirve seviyede onda olacak...

Bu genel kaideyle şimdi Hz. Muhammed (s.a.v.)'e bakalım. O, güzel ahlakın bütün hasletleriyle donatılmıştı. Bu da onun sıdkına ve doğruluğuna işaret eder. Zira doğru olmasaydı, o güzel hasletler onda asla gözükmeyecekti. Zira doğruluk gittiği zaman güzel ahlak kurur ve meyveleri çürür gider. O zaman:

- Madem o zat güzel ahlakın her hasletiyle donatılmıştır o hâlde mutlaka sıdk ve doğruluk sahibidir. Zira öğrendiğimiz bu kaideye binaen, doğru olmasaydı, ahlakı bu derece güzel olamazdı.

- Ve madem sıdk ve doğruluk sahibidir o hâlde her dediği doğrudur ve yalanı olamaz.

- Ve madem her dediği doğrudur o hâlde bu zat Allah'ın peygamberi olmalıdır. Zira bu zat: "Ben Allah'ın peygamberiyim." diyor. Her hâlinde son derece sadık ve doğru olan birinin böyle bir meselede yalan söylemesi mümkün değildir.

Şu noktaya da dikkatinizi çekmek istiyoruz: Eğer bu zat doğru söylemiyorsa o zaman -hâşâ yüz bin defa hâşâ- Allah'a iftira ediyor ve yalan söylüyordur. Öyle ya bu ikisinin ortası yoktur. O ya doğruların en doğrusudur. Ya da -hâşâ yüz bin defa hâşâ- Allah'a iftira edebilecek kadar haddi aşmış, yalancıların en yalancısıdır. Bu ikisinin ortası yoktur.

Şimdi siz güzel ahlakın her neviyle donatılan bu zatın yalancıların en yalancısı olmasına ihtimal verebiliyor musunuz? Buna şeytan bile ihtimal verdiremez.

6- Güzel sıfatların tamamına zirve seviyede sahiptir.

Hiz. Muhammed (s.a.v.)'in sahip olduğu vasıfları ve zatının kemalini tahlil edeceğiz. Yani Hiz. Muhammed (s.a.v.)'in peygamberliğine güzel ahlakını ve zatının kemalini delil yapacağız. Öyle ya güneşin varlığını ispat etmek için güneşin kendisi yeter. Başka şeylere müracaat edip yorulmaya gerek yoktur. Kim başını kaldırıp semaya baksa âleme nurunu saçan güneşi çıplak gözüyle görebilir.

Aynen bunun gibi, kim de Hiz. Muhammed (s.a.v.)'in peygamberliğini görmek isterse onun zatına bakması yeterlidir. Zira sahip olduğu sıfatlara ancak bir peygamber sahip olabilir.

Sözün özü şudur: Hiz. Muhammed (s.a.v.)'in peygamberliğine Allah'a olan sarsılmaz imanı, takvası, dünyaya karşı zühdü, cesareti, ibadeti, tevazusu, cömertliği, affı, merhameti, güvenilirliği, metaneti ve güzel ahlakın diğeri bütün hasletleri delildir. Bütün bu güzel hasletler bu zatta zirve seviyede bulunuyordu. Güzel ahlakın böyle her nevine zirve seviyede sahip olmak ve bu hasletleri zıtlarına inkılâp ettirmemek ancak bir peygambere nasip olabilir.

- Yani hem çok cömert olacak hem de asla israf yapmayacak.
- Hem çok cesur olacak hem de asla zulmetmeyecek.
- Hem çok tevazu sahibi olacak hem de asla zillate düşmeyecek.
- Hem çok affedici olacak hem de Allah'ın hakkını asla çiğnetmeyecek...

Bunlar gibi, bir kimsenin bir sıfata zirve seviyesinde sahip olup o zirveye yakın duran kötü bir haslete düşmemesi çok zordur. Kişi tek bir sıfat da bile bunu zor yakalar. Mesela çok cömerttir ama israf da yapar. Çok cesurdur ama cesareti sebebiyle zulüm de işler. Çok ibadet eder ama ibadetini beğenerek riyaya veya ucba düşer. Hâlbuki Hiz. Muhammed (s.a.v.) böyle değildi. O hem güzel ahlakın her hasletinin zirvesindeydi hem de asla o zirveye yakın kötü bir haslete düşmezdi.

Bu delilin hakkını vermek çok uzun zaman ister. Bu sözümüze

binlerce siyer ve tarih kitapları şahittir. Zira Peygamberimizin güzel ahlakını anlatan ciltler dolusu kitap yazılmıştır. Meselenin detayını bu kitaplara havale ederek sadece bu zatın Allah’a imanındaki kuvvetine bakalım.

Nasıl bir iman ki bu, diğer semavi din mensupları ona karşı. Kendi kavim ve kabilesi hatta amcaları ona karşı. Bütün devletler ve dünya ona karşı. Ama bu durum zerre miktar onu davasından vazgeçiremiyor. Zerre miktar telaşa ve tereddüde düşüremiyor.

“Dünyayı önüne serelim, sen bu davadan vazgeç.” diyorlar. O: “Bir elime Güneş’i, diğer elime Ay’ı verseniz ben bu davadan vazgeçmem.” diyor. Bütün sıkıntılara sabrediyor. Kimse onu imanından zerre miktar çeviremiyor.

Bırakın sahip olduğu diğer sıfatları sadece onun imanını anlatmak için bile saatlerce konuşmak lazımdır.

Bütün güzel sıfatları kendinde toplayan bu zat: “Ben Allah’ın peygamberiyim.” diyor ve peygamberliğini yüzlerce mucize ile teyit ediyor. Şimdi şunu soruyoruz: Bu zatın sözüne nasıl inanılmaz ve o yalancılıkla nasıl itham edilebilir?

Peki, bütün bu güzel sıfatlara sahip olduğunu nereden biliyoruz ki diyebilirsiniz.

Evet, biliyoruz çünkü tarih ve siyer bunları bize naklediyor. Tarih ve siyer kitapları ortada, siz de araştırın. Eğer o zatın kemaline dair farklı bir şey bulursanız gelip gösterin. Ama bütün tarihi didik didik etseniz de böyle bir şey bulamazsınız.

Peygamber Efendimizin hâl ve hareketleri İslam’ın kaynağıdır. Bu sebeple Sahabeler Peygamberimizin her hareketini ve hâlini kaydetmişlerdir. Daha sonra bu kayıtlar senetleriyle birlikte bizlere kadar ulaşmıştır.

Bu hakikate İngiliz bilim adamı olan John Davenport şöyle diyerek dikkat çekiyor: “Meşhur peygamberler ve fatihler arasında tarih-i ha-

yatı Hz. Muhammed'in tarihi gibi en ince teferruatına kadar, en sağlam şekilde kayıt ve zapt olunan bir kimse gösterilemez.”

Bırakın İslam âlimlerini John Davenport bile Peygamberimizin hayatının titiz bir şekilde kaydolduğunu ve tarihte hiç kimsenin hayatının böyle en ince teferruatına kadar kaydedilmemiş olduğunu söylüyor. Yani tarih Peygamberimizin aldığı nefesleri bile kaydetmiştir.

Hadi öyle diyelim. Ama sadece güzel ahlaka sahip diye birisine peygamber diyemeyiz ki. Güzel ahlaka sahip olan bunca insan var, hep-si peygamber mi diyebilirsiniz.

Ama Peygamberimizin onlardan farkları var. İlk önce, Peygamberimiz güzel sıfatların tamamına hem de zirve seviyede sahip. Diğer güzel insanlar ise sadece bir iki sıfata sahip olabiliyor. Ayrıca bu zat: “Ben Allah'ın peygamberiyim.” diyor, diğerlerinin ise böyle bir iddiası yok. Yine bu zat iddiasını yüzlerce mucize ile teyit etmiş, diğerlerinde ise bu mucizeler yok.

Yani biz sadece: “Güzel ahlâkı var o hâlde peygamberdir.” demiyoruz. O zat: “Ben peygamberim.” dediği için sözünün doğruluğunu hayatıyla mukayese ediyoruz. Acaba yalan söyler mi, acaba dünyaya düşkün mü, acaba zulmeder mi diye sıfatlarına bakıyoruz. Sonra görüyoruz ki kötü ahlakın zerresi onda yok, güzel ahlakın her hasleti ise onda zirve seviyede bulunuyor. Sonra bütün diğer delilleri de üst üste koyuyor ve bu zatın peygamberliğine öyle hükmediyoruz. Yoksa hük-mümüz sadece bu zatın güzel ahlakına dayanmamaktadır.

7- Güzel ahlak ile kötü ahlak birarada bulunmaz.

Birbirine uygun işlerde birbirlerine karşı bir meyil ve yakınlaşma vardır. Birbirine zıt işlerde ise birbirinden kaçış ve uzaklaşma vardır.

Mesela gece ve gündüz birbirine zıttır. Bu sebeple ikisi aynı anda var olmaz. Gece gelirse gündüz gider, gündüz gelirse gece gider.

Yine açlık ve tokluk birbirine zıttır. Tokluk gelirse açlık gider, açlık gelirse tokluk gider.

Yine yaz ve kış birbirine zıttır. Yaz geldiğinde kış gider, kış geldiğinde de yaz gider. İkisi yan yana bulunamaz.

Yine bu kaideye binaen, şeytanlar meleklerle karışamaz ve onlarla dost ve arkadaş olamaz.

Maddiyatta cereyan eden bu kural maneviyatta da geçerlidir. Şimdi bu kaideyle Hz. Muhammed (s.a.v.)'e bak:

- Madem zıtlar bir arada toplanamıyor o hâlde güzel ahlak ile kötü ahlak da bir insanda bir arada bulunmayacaktır.
- Ve madem tarih ve siyerin şهادetiyle Hz. Muhammed (s.a.v.) güzel ahlaka ve doğruluğa zirve seviyede sahiptir o hâlde asla yalana tenezzül etmeyecek ve yalan onda bulunmayacaktır.
- Ve madem yalan onda bulunmayacaktır o halde söylediği her söz hak ve her işi doğru olacaktır.
- Ve madem söylediği her söz doğru olacaktır o hâlde o zat Allah'ın peygamberi olmalıdır. Zira 23 sene boyunca ısrarla: “Ben Allah'ın peygamberiyim.” demiş ve bütün davasını bu söz üzerine bina etmiştir.

Evet, zıtlar bir arada cem olamıyor. Yani bir insan hem sadık hem yalancı, hem takva sahibi hem günahkâr, hem cömert hem cimri, hem merhametli hem merhametsiz, hem imanı var hem imanı yok, hem zühd sahibi hem dünyaya düşkün olamıyor. Yani iki farklı sığata aynı anda sahip olunamıyor. Gece geldiğinde gündüzün gitmesi gibi, kötü

bir haslet geldiğinde güzel haslet gidiyor, güzel haslet geldiğinde de kötü haslet gidiyor.

Bundan da şu anlaşılıyor: Ya bu zat dünyanın en doğru insanıdır ya da en yalancı insanı. Doğru insanı dediğimizde peygamberliğini de kabul etmek zorunda kalıyoruz. Yalancı insanı dediğimizde de karşımıza tarih ve siyerin naklettikleri güzel ahlakı çıkıyor. Tarih ve siyer bizi yalanlıyor.

8- Davasında tam bir metanet ve sebat göstermesi

Küçük bir kavimde ve küçük bir meselede insanların âdet ve inançlarına muhalefet etmek, bilhassa onların hadsiz inadına karşı tam bir metanet ile sebat göstermek çok nadir bir şeydir ve ancak müstesna insanlarda gözükebilir.

Bu kaideyi biraz açalım: Mesela siz bir üniversitede okuyorsunuz. Üniversitenin kuralları ve bütün öğrencilerin görüşleri de size muhalif. Siz bu durumda, inandığınız şeyleri orada ne kadar haykırabilir ve gelecek baskılara ne kadar dayanabilirsiniz?

Ya da siz bir mahallede yaşıyorsunuz. Bu mahallenin sakinleriyle birbirine tamamen zıt fikirleriniz ve hayat görüşleriniz var. Mahallenin her sakini sana karşı ve sana hakaret ediyor. Bu durumda sen görüşlerini ne kadar savunabilir ve onları ne kadar yaşayabilirsin?

Biz sadece bir okul ve bir mahalleden örnek verdik. Şimdi gelin, Hz. Muhammed (s.a.v.)’e bakalım, o ne yapmış?

- Bir okul ya da bir mahalle değil, Arap yarımadası ve bütün dünya kendisine düşman.
- Öyle küçük bir dava değil, onların damarlarına dokunan ve kabullenmeleri son derece zor olan büyük bir dava ile ortaya çıkmış.
- Sadece birkaç âdete muhalefet etmiyor, inançlarında ve damarlarına kadar işlemiş âdetlerinde onlara muhalefet ediyor.
- İnançlarının batıl olduğunu ve adetlerinin sapıklık olduğunu onlara haykırıyor.
- Ve bunu yaparken zerre miktar tereddüt, telaş, korku eseri göstermeyip tam bir metanet ve kalp huzuruyla bu davayı neşrediyor.
- Ve tek başına onları mağlup edip büyük devletleri ve imparatorlukları kendisine itaat ettiriyor.
- Acaba böyle bir zatın müstesna bir zat olduğundan ve: “Ben Allah’ın peygamberiyim.” diyorsa, onun Allah’ın peygamberi olduğundan şüphe edilir mi?

İnsanlar küçücük meselelerde ve küçücük topluluklarda insanlara muhalefet edip fikirlerini açıkça söyleyemiyorlar. Söylediğinde de ufacak bir muhalefet görse hemen geri çekilip davasından vazgeçiyor. Bizler bunu kendi hayatımızda çok defa yaşamışızdır. En yakınlarımız: “Sigarayı bırak, zararlıdır.” gibi onların da yararına olan bir sözü söylemiyoruz. Onlardan gelecek tepkiden çekinerek söylemekten vazgeçiyoruz.

Bir de düşünün. Dinini değiştir, dinin sapıklıktır. Âdetlerini bırak, bu âdetler insan olanda bulunmaz, gibi sözler edeceksin. Ve onların her eziyetine karşı dayanıp zerre miktar tereddüt göstermeyecek ve sözünden dönmeyeceksin. Bunu her insanın yapması mümkün değildir.

İşte zor olan bu işi Hz. Muhammed (s.a.v.) kolayca yapmış. Kimse onu davasından vazgeçirememiş. Düşmanlarının arasında yaşamış ama bildiğini haykırmış. Ve haykırmakla da kalmayıp söylediği her şeyi bizzat kendisi yaşamış. Bu zatın peygamber olduğuna inanmayacağız da kimin peygamberliğine inanacağız?

9- İlahî bir ihsan olan ilmi risaletini tasdik eder.

Okuma-yazma bilmeyen bir zat bir ilmin ve fennin âlimleri arasında olsa ve o ilim ve fende fikir beyan etse, onların ittifak noktalarında onlara muvafık olsa, ihtilaf ettikleri noktalarda ise onlara muhalefet edip onların hatalarını düzeltse ve yanlışlarını gösterse; bu onun ilminin çalışarak tahsil edilmediğine aksine Allah'ın ona bir ihsanı ve vehbi bir ilim olduğuna delildir.

Yani birisini düşünün. Okuma-yazma bile bilmiyor ve bu hâliyle fiziğe damgasını vurmuş bilim adamlarının arasında bulunuyor. Bilim adamlarının ittifak ettiği noktalarda onlara: “Siz doğrusunuz.” diyerek katılıyor. İhtilaf ettikleri noktalarda ise onların karşısına çıkıp: “Doğrusu budur.” diyerek onların hatalarını düzeltiyor ve doğruyu onlara gösteriyor. Herhâlde bu işi yapan kişinin ilmi ve bilgisi okumak ve çalışmakla kazanılmamış olup İlahî bir hediyedir. Bunda şüphe edilmez.

Şimdi bu kaideyi Hz. Muhammed (s.a.v.) hakkında düşünelim:

Okuma-yazma bilmiyor, yani ümmi. Din hususunda ilim tahsil etmiş olan Yahudi ve Hristiyan âlimlerin arasında. Bir de Allah inancı olmasına rağmen Allah'a yaklaşmak için putları aracı yapan putperestler var. Bu zat onların ittifak ettiği Allah vardır, cennet ve cehennem vardır, melekler vardır, Allah peygamberler göndermiştir, gibi hususlarda onları tasdik ediyor ve onlarla muvafakat içinde. Aralarında ihtilaf olan konularda ise Hz. İsa peygamber midir, Hz. Meryem masum mudur, Allah'ın isim ve sıfatları nelerdir, gibi konularda onlara doğrusunu göstererek onları irşad ve ıslah ediyor.

Acaba okuma-yazma bilmeyen bir zatın kendi başına bunu yapması mümkün müdür? Onun bu hâli ona verilen ilmin İlahî bir ihsan olduğunu göstermez mi? İlahî bir ihsan olan bu ilmi de onun peygamberliğini ispat etmez mi?

10- Şeriat denilen hukuk sisteminin mükemmelliği onun peygamberliğini ispat eder.

Bu delilde bu zatın getirmiş olduğu adına şeriat denilen İslam'ın dinî, ahlaki ve hukuki sistemini inceleyeceğiz. Bu delile bir soruyla giriş yapmak istiyoruz:

Okuma-yazma bilmeyen birisi örneğin bir hukuk kitabı yazabilir mi? **Elbette** yazamaz! Daha hukukun ne olduğunu bilmeyen, kitabını nasıl yazacak!

Peki, siz okuma-yazma bilmeyen bir kişinin -bir hukuk kitabı yazdığını değil- bir hukuk sistemini ortaya koyduğunu görseniz ne dersiniz? Bir de ortaya koyduğu bu sistemde tamamen orijinal hükümler bulunsun ve hiçbir sistemi taklit etmemiş olsun, buna ne dersiniz? **Tabii ki** hayret edersiniz!

Peki, bir de şunu görseniz: Okuma-yazma bilmeyen bu kişinin ortaya koymuş olduğu hukuk sistemi sadece teorik bir sistem değil. Toplumların ve ülkelerin uyguladığı ve uyguladıklarında **adaleti tam manasıyla sağladıkları bir sistem**. Öyle bir sistem ki en vahşi toplumlar bu sistemi kendilerine rehber yaptıklarında birden en medeni toplumlara yetişiyor hatta onları geçiyorlar. Bu sistemle yönetilen toplumlarda en küçük bir kargaşa ve en ufak bir hak kaybı olmuyor. İnsanların can ve mal güvenliği tam manasıyla sağlanıyor. Yani bu sistemin işlediği toplumlarda kediyle kuş arkadaş oluyor ve boynuzsuz koyun boynuzlu koyundan hakkını alabiliyor.

Okuma-yazma bilmeyen bir kişiden böyle bir sistemin çıkması mümkün müdür?

Asla mümkün değildir! Bırakın okuma-yazma bilmeyen birini, bin tane hukuk profesörünü bir araya getirsek bunu yine da yapamazlar. Zaten yaptıkları da ortada. Kargaşadan başka bir şeye sebep olmuyor.

Peki, bu hukuk sistemine bir özellik daha ekleyelim: Bu öyle bir sistem ki zamanın ihtiyarlamasıyla ihtiyarlamıyor. Yaşam tarzları farklı bütün asırların ihtiyacını görüyor. Yani okuma-yazma bilmeyen o kişi

bugün bir hukuk sistemi ortaya koyuyor, bin sene sonra yaşayan insanlar bile o hukuk sistemini uygulayarak saadete ulaşıyor. Malumdur ki kanunların tabii bir ömrü vardır. İnsan gibi o da vakti geldiğinde ölür. Ancak bu zatın ortaya koyduğu sistem ölmüyor. Her asrın ihtiyacını karşılıyor. Masal gibi bir şey anlatıyorsunuz dediğinizi duyar gibiyiz. Gerçi bu hâl masallar da bile olmaz!

Ama biz masal değil, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in icraatını anlatıyoruz. Bakınız şimdi dikkatle dinleyiniz: Hz. Muhammed (s.a.v.) okuma-yazma bilmiyordu. Kur'an'ın beyanıyla, ne tek bir harf yazmış ne de tek bir kelime okumuştur. Ama bu hâliyle adına şeriat denilen öyle bir hukuk sistemini ortaya koydu ki 14 asrı ve her asırda insanların dörtte birini adaletle ve hakkaniyet üzere idare etmiş ve ediyor. Bunun yeryüzünde tek bir emsali yoktur. Göz ile görüyoruz ki yıllarca hukuk eğitimi alan onlarca hukukçunun bir araya gelmesiyle yapılan kanunlar 3-5 sene bile yaşayamıyor ve eskiyor. Adaletle idare edememesi ise cabası.

Acaba ümmi olan yani okuma-yazma bilmeyen bu zatın tek başına bu kanunları yapması ve bu kanunların hiçbir değişikliğe uğramadan tam 14 asrı ve her asırda insanların en az dörtte birini adaletle ve hakkaniyet üzere idare etmesi mümkün müdür? Buna kim imkân verebilir?

Şimdi o zattan sudur eden bu hukuk sistemini Allah'ın ona vahyetmesiyle ve bu zatın vahye mahzar olmasıyla izah etmezsek ne ile izah edeceğiz? Yol ikidir:

Ya diyeceksiniz ki: Bu hukuk sistemini bizzat o zatın kendisi yapmıştır. Bunu kabul ettiğinde bu işin nasıllığını da izah etmek zorundasınız. Yani okuma-yazma bilmeyen birisi bunu nasıl yapabilir, bunu açıklamalısınız.

Ya da diyeceksiniz ki: Bu zat vahye mazhardır, Allah'ın elçisidir; bu sistemi ona Allah öğretmiş ve vahiyle bildirmiştir. Bu zat bu sistemin sahibi değil, sadece tebliğ edicisidir.

Bu şıklardan hangisini seçiyor ve kabul ediyorsunuz? Elbette ikinci şıkkı kabul etmekten başka bir yol yoktur.

Biz şeriat denilen bu hukuk sisteminin mükemmel olduğunu nereden biliyoruz diyebilirsiniz. Şimdi biz size yüzlerce İslam âliminin bu konudaki sözlerini nakletsek bu sözleri kabul etmeyip ve: “Bunlar taraftır.” diyebilirsiniz. Bu sebeple bu konuda batılı bilim adamlarının sözlerini nakledeceğiz. Hem “Kemal odur ki dost değil, düşman onu takdir etsin.” İşte bakınız, bu konuda onlar ne demişler:

1927 Hukuk Kongresi Başkanı **Shebol** şöyle diyor: Hz. Muhammed’in insan olması itibarıyla bütün insanlık muhakkak iftihar eder. Çünkü O zat okuma-yazma bilmemesiyle beraber 13 asır evvel öyle kanunlar ve esaslar getirmiş ki biz Avrupalılar 2.000 sene sonra onun kıymetine ve hakikatine yetişsek en mesut ve en saadetli nesiller oluruz.

Prens Bismarc şöyle diyor: Muhtelif devirlerde beşeriyeti idare etmek için Allah tarafından geldiği iddia olunan bütün indirilmiş semavî kitapları tam ve etrafıyla tetkik ettimse de tahrif olundukları için hiçbirisinde aradığım hikmeti ve tam isabeti göremedim. Bu kanunlar değil bir cemiyet, bir hane halkının saadetini bile temin edecek mahiyetten pek uzaktır. Lakin Muhammedîlerin Kur’an’ı bu kayıttan azadedir. Ben Kur’an’ı her cihetten tetkik ettim, her kelimesinde büyük hikmetler gördüm.

Alman Şair ve Yazar **Johann Wolfgang von Goethe** şöyle diyor: Hiç kimse Hz. Muhammed’in prensiplerinden daha ileri bir adım atamaz. Avrupa’ya nasip olan bütün başarılarla rağmen bizim bütün kanunlarımız İslam medeniyetine bakarak çok eksiktir. Biz Avrupa milletleri büyük medeni imkânlarımıza rağmen Hz. Muhammed’in son basamağına varmış olduğu merdivenin daha ilk basamağındayız.

Harvard Üniversitesi’nde hukuk profesörü olan **Noah Feldman** şöyle diyor: İslam hukuku tarihinin büyük bölümünde aslında dünya üzerinde var olan en liberal ve hümanistik hukuk ilkelerini sunmuştur. Şeriat, mahkemelerde kayırmayı yasaklamış, fakir ve zengine eşit muamele yapılmasını emretmiş hatta bugün bazı Ortadoğu ülkelerinde yaşanan namus cinayetlerini lanetlemiştir. Zaten Osmanlı’da sarayı protesto ederken kullanılan “Şeriat isteriz.” sözünün manası adalet isterizdir.

İrlandalı dramatisit, sosyalist düşünür ve 20.yüzyılın önde gelen tiyatro yazarlarından **George Bernard Shaw** ise şöyle diyor: İnsanlığın sorunlarının üst üste yığılarak neredeyse çözölmez hâl aldığı günümüzde Hz. Muhammed'e her zamankinden daha fazla muhtacıız. Eğer O aramızda olsaydı bütün bunları oturup bir fincan kahve içme rahatlığı ile çözerdi.

İslam'ın hukuk sisteminin mükemmelliğı hakkında daha bunlar gibi yüzlerce beyanat var. Hepsini nakletmeğe kalksak saatlerce bu konuyu konuşuruz. Bu sebeple kısa kesiyoruz.

Hem İslam'ın hukuk sisteminin doğruluğunu şuradan da anlamlıyız ki Müslümanlar şeriata yapışma nispetinde yükselmiş ve ondan uzaklaşma nispetinde alçalmıştır.

Ayrıca şu noktayı da kaçırmamanızı istiyorum: İki asır evvel harika sayılan bir keşif bu zamanda sıradan işlerden sayılıyor. Yani iki asır evvel insanları hayrete düşüren ve sahibini tarihe not düşürten bir keşif o gün yapılmayıp gizli kalsaydı, bugün bir çocuk dahi onu keşfedebilirdi.

Mesela Galileo'yu tarihe geçiren Dünya'nın yuvarlaklığı keşfi o gün yapılmayıp bugüne kadar gizli kalsaydı, bugün bu keşfi küçük bir çocuk bile yapabilirdi. Hatta astronomiye biraz merakı olan bir çocuk tarihte seyahat edebilse ve Galileo'ya uğrasaydı, ona bilmediğı çok şeyleri öğretebilirdi.

Bu kaideyi şunun için söylüyoruz: Hz. Muhammed (s.a.v.)'in ortaya koyduğu hukuk sisteminin bir beşerin ne derece gücünün fevkinde olduğunu görmek için bu asırdan o asra bakmak hatadır. On üç asır geriye gidip bu zamanın bize verdiği bilgi ve beceriden kendimizi soyutlamalıyız. Ve insanların kız evlatlarını diri diri gömdüğü Arap yarımadasında oturmalıyız. Sonra bu zatın yaptığı icraatı temaşa etmeliyiz. Göreceğiz ki okuma-yazma bilmeyen, tecrübesi olmayan, zaman ve zemin kendisine yardım etmemiş tek bir zat öyle bir nizam ve adaleti tesis ediyor ki onunla iki âlemin saadeti temin ediliyor.

Bunu gördükten sonra eğer biraz insafınız varsa diyeceksiniz ki:

Böyle bir nizamı ve adaleti bir beşer kendi başına, kendi zekâ ve yeteneği ile tesis edemez. Böyle bir icraatı değil o asırda, bu asırda dahi hiçbir beşer tek başına yapamaz. Bu durum da ispat eder ki: Adaleti ve nizamı sağlayan bu hükümler ona ait değildir. O ancak bu hükümlerin tebliğ edicisi ve insanlara ders verenidir. Bu hükümler doğrudan doğruya Allah'tan gelir ve O'nun emir ve yasaklarıdır. Bu zat da Allah'ın elçisi ve peygamberidir.

11- Kuran'ın hak kelim olduğunu ispat eden deliller onun risaletini tasdik eder.

Bu delilin odak noktası Kur'an-ı Kerim dir. Nasıl ki ateş dumanın varlığına, duman da ateşin varlığına delildir. Yani ateş varsa duman da olacaktır. Ve duman varsa muhakkak ateş de vardır. Dolayısıyla ateşin varlığı ispat edildiğinde, dumanın varlığı da ispat edilmiş olur. Ya da tam tersi, dumanın varlığı ispat edildiğinde, ateşin varlığı da ispat edilmiş olur. Zira ateş dumansız, duman da ateşsiz olamaz.

Bunu daha iyi anlayabilmek için biraz açacağız. Çünkü delilimizi bu kaideye bina edeceğiz:

Mesela bir tepenin arkasından yukarı doğru yükselen bir duman görsek: “Bu tepenin arkasında bir ateş vardır.” deriz. Bize: “Ateşi görmediniz ki neyle varlığına hükmettiniz?” denilse deriz ki: “Duman ancak bir ateşten gelebilir. Ateş olmaksızın dumanın varlığı mümkün değildir. Madem gözümüzle görüyoruz ki bir duman var o hâlde ateş de olacaktır.”

Aynen bunun gibi, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in peygamberliğini ispat eden bütün deliller aynı zamanda Kur'an-ı Kerim'in de Allah'ın kitabı olduğunu ispat eder. Şöyle ki:

- Madem bu zat Allah'ın peygamberidir **o hâlde yalan söylemez ve yalana tenezzül etmez.**
- Ve madem yalana tenezzül etmez **elbette Allah'a iftira etmez ve buna cüret edemez.**
- Ve madem Allah'a iftira etmez o hâlde **“Allah'ın kelimadır.” dediği ferman elbette Allah'ın keliması olacaktır.**
- Dolayısıyla bu zatın peygamberliğini ispat eden bütün deliller **aynı zamanda Kur'an'ın Allah'ın keliması olduğunu da ispat eder.**

Aynen bunun gibi, Kur'an-ı Kerim de bütün mucizeleriyle ve Allah'ın keliması olduğunu ispat eden bütün delilleriyle Hz. Muhammed (s.a.v.)'in peygamberliğini ispat eder. Zira Allah'ın kitabını ancak Al-

lah'ın peygamberi tebliğ eder. Kur'an Allah'ın kelimiyse bu kitabı tebliğ eden zat da Allah'ın peygamberi olmalıdır. Başka bir şey olamaz.

O hâlde şöyle bir söz söylesek: "Kur'an Allah'ın kelimidir zira Hz. Muhammed (s.a.v.) birçok mucizeler göstermiştir." Yani Kur'an'ın Allah'ın kitabı olduğuna Peygamberimizin mucizelerini delil yapsak bu son derece doğrudur. Zira:

- Madem mucize göstermiştir o hâlde Allah'ın peygamberi olmalıdır.
- Ve madem peygamberdir elbette yalan söylemez ve yalana tenezzül etmez.
- Ve madem yalan söylemez o hâlde elindeki kitap Allah'ın kitabı olmalıdır. Zira bu zat: "Bu kitap Allah'ın kitabıdır." demektedir.

Gördüğünüz gibi, bu zatın peygamberliğine iman etmek Kur'an'ın Allah'ın kitabı olduğunu kabullenmekle neticeleniyor.

Aynen bunun gibi, şöyle bir söz daha söylesek: "Hz. Muhammed (s.a.v.) Allah'ın peygamberidir." Zira:

- Kur'an gibi bir kitap getirilememiştir.
- Kur'an'ın geçmişten ve gelecekte verdiği haberler doğru çıkmış, tarih ve arkeoloji bu haberlerin doğruluğunu tasdik etmiştir.
- Kur'an bundan 1.400 sene önce birçok bilimsel gerçeği haber vermiş, bu haberlerin doğruluğu bu asırda bizzat bilim adamları tarafından tasdik edilmiştir.
- En inatçı düşmanları dahi Kur'an'ın ifadesine hayran olmuş, düşmanları dahi onun güzelliğini kabul etmiştir.
- Kur'an hem şahsi, hem siyasi, hem de sosyal alanda birçok inkılaplar yapmış ve bu inkılaplar sosyologları hayrette bırakmıştır.
- Kur'an'ın koymuş olduğu hükümlerin hakkaniyeti hukukçular tarafından da tasdik edilmiştir.

Yani bizler Kur'an'ın Allah'ın kelamı olduğunu ispat eden delilleri Hz. Muhammed'in peygamberliğine delil yapsak bu söz son derece doğrudur. Zira:

- Madem Kur'an saydığımız ve sayamadığımız delillerin tasdiğiyle Allah'ın kelamıdır.
- Elbette onu tebliğ eden zat da Allah'ın rasulü olmalıdır. Zira Allah'ın kitabının O'nun rasulünden başkasına inmesi mümkün değildir.
- Kur'an Allah'ın kitabı iken, onu tebliğ eden zatın Allah'ın rasulü olmaması mümkün değildir.

Şimdi biz Kur'an'ın hak kalam olduğunu ispat eden yüzlerce delile dayanarak deriz ki: Hz. Muhammed (s.a.v.) Allah'ın peygamberidir. Zira elindeki Kur'an binler delilin tasdikiyle Allah'ın sözüdür.

O hâlde Hz. Muhammed (s.a.v.)'in peygamberliğini inkâr edebilmek için ilk önce elindeki fermanın yani Kur'an'ın Allah'ın kelamı olmadığını ve onun bir beşer sözü olduğunu kabul etmek gerekir. Bu ise mümkün değildir. Hatta şeytan bile şeytanlıkta yüz derece ileri gitse buna imkân veremez. Bozulmamış hiçbir aklı kandıramaz.

12- Ölü bir ağacın dallarında meyve olur mu?

Bu delile yine bir soruyla başlamak istiyoruz: Bir ağacın hayatının olup olmadığına ne ile hükmedersiniz? Yani iki kişi bir ağacın hayatı hususunda tartışsa... Biri: “Bu ağacın hayatı vardır.” derken diğeri: “Bu ağaç ölüdür.” dese, hangisinin haklı olduğuna nasıl karar verirsiniz?

Hemen ağacın dallarına bakarız. Dallarında yaprak, çiçek ya da meyve varsa ağacın hayat sahibi olduğuna hükmederiz. Bu durumda kökü incelemeye hiç gerek yoktur. Çünkü daldaki bu hayat kökten gelir. Ölü olan bir ağacın dallarında meyve ve çiçek olmaz.

Yani ağacın hayatı hakkında tartışıldığında; daldaki meyve, çiçek ve yapraklar, ağacın hayatını gösteren delillerdir. Ve bunlar, ağacın hayat sahibi olduğunu savunan kişiyi tasdik ederler. Yani bunlar hâl lisanıyla derler ki: “Ey ağacımızı ölü zanneden kişi! Bizim hayatımızı görmüyor musun? Eğer senin dediğin gibi ağacımızın hayatı olmasaydı, biz nasıl var olurduk? Bizim varlığımız ve hayatımız, ağacımızın hayatına delildir...”

O zaman şimdi dikkatle dinleyiniz: Hz. Muhammed (s.a.v.) -temsilde hata olmasın- nurani bir ağaçtır. Biz bu nurani ağaç hakkında tartışıyoruz. Biz bu ağacın hayat sahibi olduğunu iddia ederken, bazıları ölü olduğunu iddia ediyor. Hangimizin doğru olduğunu bulmanın bir yolu da bu nurani ağacın dallarına bakmaktır. Eğer dallarında meyveler ve çiçekler varsa bu, ağacın hayat sahibi olduğuna delildir. Dallarında meyveler ve çiçekler olmasına rağmen siz bu nurani ağacın hayatını inkâr ederseniz o zaman dallardaki bütün meyve ve çiçekler hayatlarıyla sizi yalanlar ve parmaklarını gözünüze sokar.

İşte bakın, bu nurani ağacın bir dalında bu zatın terbiye ve talemleyle hakka ulaşan keşif ve keramet sahibi olan milyonlarca evliya var. Abdulkadir-i Geylani, Şah-ı Nakşibendî, Mevlana Hâlid-i Bağdadi gibi her biri asırlarını aydınlatmış milyonlarca evliya bu ağacın dalında asılı duruyor. Şimdi siz bu meyveleri nasıl inkâr edip bunları yok kabul edeceksiniz? Bu zatların tamamı sahip oldukları kemal ve makama Hz. Muhammed (s.a.v.)’in dersiyle ve yol göstermesiyle ulaşmıştır. Demek,

şecere-i Muhammediyye denilen, Peygamberimizin nurani ağacının bu dalında milyonlarca evliya var. Bu daldaki bütün meyveler kemalleriyle, keşifleriyle, kerametleriyle, üstatları olan bu zatın hakkaniyetine şehadet ediyorlar.

Şimdi bu nurani ağacın 2. dalına bakalım: Bak bu dalda İmam-ı Azam, İmam-ı Şafi, İmam-ı Malik, Ahmed İbni Hanbel, İmam-ı Gazali, İmam-ı Rabbani gibi âlim ve asfiya denilen yüz binlerce meyve var. Bu allamelerin tamamı sizin inkâr ettiğin zattan ders almış, ilim ve fikirlerinde kuvvetle asırlarının yıldızları olmuştur. Hatta nurları sadece asırlarını değil, kendilerinden sonraki asırları da aydınlatmış; insanlar onların nurlarıyla yollarını bulmuştur. Bu zatlardan sadece birisinin hayatını okusanız ondaki ilim ve fikir kuvvetini görür ve ona hayran olurdunuz. Şimdi bu zatlardan birini bile inkâr edemezken nasıl olur da bu dalın tamamındaki yüz binlerce meyveyi inkâr edip onları yok sayacaksınız? İlim ve irfanlarıyla tarihe not düşen bu zatları nasıl görmezden geleceksiniz?

Şimdi de bu nurani ağacın 3. dalına bakalım: Bu dalda İslam'ın hak ilimleri duruyor. Fıkıh, akaid, tefsir, hadis, kelam gibi İslam'ın bütün hak ilimleri bu zatın talim ve öğretmesiyle vücut bulmuştur. Bu ilimlerden birinde bile mütehassıs olmak için bir ömür çalışmak lazım. Çoğu zaman bir ömür yeterli bile olmaz. Eğer Hz. Muhammed (s.a.v.) -hâşâ- Allah'ın peygamberi değilse bu daldaki meyveler hükmünde olan İslami ilimler nasıl var olmuş? Hak olmayan bir zattan böyle hakikatli ilimler çıkar mı? Bu derya gibi ilimleri bir kişinin kendi başına bulması ve bütün bu ilimlerde kaynak olması mümkün müdür?

Biz bu nurani ağacın sadece 3 dalını gösterdik. Bu ağacın daha çok dalı ve her dalında milyonlarca meyvesi var. Bir dalı bu hayatın saadetini temin eden kurallar dalıdır. Her bir hüküm bir çiçek gibi bu dala asılmış. Bu dalda bu kurallara uyarak saadete ulaşan yüz milyonlarca mümin meyvesi var.

Bu ağacın başka bir dalı uhrevi saadet dalıdır. Bu dalda ahiretin saadetini temin eden hükümler var. Temiz fitratlar ve salim vicdanlar bu hükümlerin doğruluğunu tasdik ediyorlar.

Ve daha birçok dal ve her dalda milyonlarca meyve ve çiçekler var. Eğer siz bu zatın peygamberliğini inkâr etmek istiyorsanız bu dallarda-ki bütün meyve ve çiçekleri koparmalısınız.

Heyhat! Daha tek bir meyveye eliniz yetişmezken nerede kaldı milyarlarca meyveyi koparmak ve dalları kırmak...

Bu delilde ağaç misalinden yola çıktık. Delilimizi tamamlamadan anlattıklarımızı bir de çekirdek misaliyle kısaca tekrar etmek istiyoruz. Konu uzayınca bazen fikir dağılabiliyor. Ayrıca unutmayalım ki bunlar sadece basit birer misal değil, hakikati yaklaştıracak dürbünlerdir.

Bir çekirdeğin elma ağacının çekirdeği mi yoksa zakkum ağacının çekirdeği mi olduğu hususundaki ihtilaf çekirdeğin eseri görülmediği müddetçe devam edebilir. Yani o çekirdek toprağa atılmaz ve öylece bırakılırsa kimin haklı olduğuna karar verilemeyebilir.

Eğer o çekirdek toprağa atılıp sümbüllense dal, budak, meyve ve çiçek verse artık onun hakkında ihtilaf edilmez ve hangi ağacın çekirdeği olduğu hususunda tartışılmaz.

Aynen bunun gibi, Hz. Muhammed (s.a.v.) de bir çekirdektir. Bu çekirdekten İslam ağacı çıkmıştır. Her bir asrı bir dala benzetsek bu ağacın 14 büyük dalı vardır ki her dalda milyonlarca meyve ve çiçek vardır. Evet, her bir sahabe, evliya, asfiya, sıddıkîn, muhakkikîn ve dâhi allameler bu ağacın birer meyvesidir.

Hz. Muhammed (s.a.v.)'in düsturlarıyla ve terbiyesiyle ve ona tabi olup arkasından gitmeleriyle hakka, hakikate, kemalata, keramete, keşfiyyata ve müşahedeye yetişen binlerce evliya ve makbul zatlar bu ağacın birer meyvesidir.

İslami bütün ilimler bu ağacın birer meyvesidir.

Dünya hayatının ve ahiretin saadetini temin eden bütün kurallar bu ağacın çiçekleri, bu kurallara uyarak saadete ulaşan müminler de bu ağacın birer meyvesidir.

Bu ağaçta daha birçok dal ve milyonlarca çiçek ve meyve vardır.

Eğer Hz. Muhammed (s.a.v.)’in peygamberliği inkâr edilecek ise ilk önce bu çekirdekten çıkan İslam dini ve bu çekirdeğin meyveleri inkâr edilmelidir.

Kim bu nurani ağacın çekirdeği hükmündeki Hz. Muhammed (s.a.v.)’e ilişmek istese bu ağacın meyvelerinin her biri kendine mahsus bir lisan ile şöyle diyecek: “Ey kendini bilmez! Çekirdeğimize hangi hak ile saldırıyorsun? Bizlere bak! Eğer çekirdeğimiz -hâşâ- çürük olsa idi biz böyle hayat sahibi olabilir miydik? Bizim hayatımız ondan geliyor. Bize üflenen hayatın sebebi olan çekirdeğimizi inkâr etmek istiyorsan ilk önce gücün bize yetmeli, bizim sesimizi kısmalı ve kemalimize gölge düşürmelisin. Bunu yapmak ise ne sizin ne de başkasının haddi değildir!”

13- Mucize Delili

Bu delilimizin odak noktası mucizeler... Hz. Muhammed (s.a.v.) binden fazla mucize göstermiştir. Bir parmağının işaretiyle ayın ikiye yarılması, düşman askerlerine bir avucuyla toz atıp tozun düşmanların gözüne kaçması, parmaklarından suların akması, hayvanların onunla konuşması, gelecekte olacak hadiseleri haber vermesi ve haber verdiği gibi aynen vukua gelmesi, ağaçların onun emriyle konuşması ve onun peygamberliğini tasdik etmeleri gibi yüzlerce mucize onunla gösterilmiştir.

Biz mucizelerin detayına girmeyeceğiz. Bu mucizeleri öğrenmek istersen Bediüzzaman Hazretleri 300 tanesini senetleriyle birlikte 19. Mektup isimli eserinde nakletmiştir. Yine bu mucizeleri diğer siyer kitaplarında bulabilir ve merakınızı giderebilirsiniz.

Bu mucizelerin hepsi bize tevatür ile nakledilmiştir. Tevatür kelimesini bu delilde çok kullanacağız, onun için bu kelimenin anlamını izah edelim:

Tevatür: Yalan söylemesi mümkün olmayan kalabalık bir cemaat tarafından, elden ele ve senetleriyle nakledilmiş doğru ve gerçek haberdır. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in mucizeleri tevatür ile nakledilmiş haberlerdir. Bu zatın binden fazla mucizesi senetleriyle birlikte siyer ve hadis kitaplarında nakledilmiştir.

Bizler bu mucizelere dayanarak deriz ki: Bu kadar güzel ahlak ve kemalat ile beraber, bu kadar apaçık mucizeleri bulunan bir zat elbette Allah'ın peygamberi olmalıdır.

Şimdi hiçbir mucizeyi gözümle görmedim, ben gözümle görmediğim bir şeye inanmam diyenler olabilir.

Biz mucizelerin meydana geldiğini size ispat edebiliriz.

Nasıl ispat edeceksiniz ki? O zamana yolculuk mu yaptıracaksınız diyorsunuz belki de.

Zamanda yolculuğa gerek yok. Sizler tarih ilmine inanıyor musunuz?

Yani geçmişteki olayları, yer-zaman ve faillerini göstererek, kaynaklara dayalı bir biçimde inceleyen bilim dalına hani okulda Selçuklu tarihi, Osmanlı tarihi gibi konular hatta Taş Devri, Maden Devri gibi devirleri bize anlatılmıştır

Eğer siz tarih ilmine inanıyorsanız bir şeyi kabul etmek için ille de görmek gerekmediğini kabul etmişsinizdir. Öyle ya biz ne Taş Devri'ni gördük ne de Roma'nın kuruluşunu ama bunlar hakkında anlatılan şeyleri kabul ediyoruz.

Hâlbuki kabul ettiğimiz bu haberlerin hiçbirisi tevatür kuvvetinde değildir. Hatta birçoğu bulgulara dayanır ve kazılar sonunda ele geçen tahmini bilgilerdir. Siz bu bilgileri hiç sorgulamadan gözünüzle görmüş gibi kabul edebiliyorsunuz. Tarih okurken mucizeler hakkında söylediğiniz: “Gözümle gördüm mü ki inanayım.” sözünü hiç kullanmıyorsunuz. Demek, bir şeye inanmak için ille de gözle görme şartını aramıyorsunuz.

Madem gözle görme şartını aramıyorsunuz o hâlde mucizelerin varlığını da kabul etmek zorundasınız. Çünkü mucizelerin meydana geldiği bilgisi tevatür kuvvetiyle bize ulaşmıştır, tarihi bilgilerde ise bu kuvvet yoktur.

Yani yol ikidir:

- Ya tarih ilmini kabul ettiğiniz gibi mucizelerin varlığını da kabul edeceksiniz.
- Ya da tarih ilmini inkâr edip bugüne kadar kitaplardan öğrendiğiniz her şeyi yok sayacaksınız. Bunu yaparsanız mucizeleri de inkâr edebilirsiniz.
- Yoksa birine inanıp diğerini inkâr etmek olmaz. Bu, kişinin kendisiyle çelişmesidir.

Şimdi soruyoruz tarih ilmini kabul ediyor musunuz?

Etmiyorum deyip de kendime mi güldüreyim dediğinizi duyar gibiyim.

O zaman gözünüzle görmediğiniz şeylere de inanabiliyorsunuz. Yeter ki ehli o konuda ittifak etmiş olsun. Hatta sadece kazı neticelerinde ulaşılan bilgilere bile itimat ediyorsunuz ve bunları hiç sorgulamıyorsunuz. Peki, durum böyle iken mucizeler hakkında niye itiraz ediyorsunuz?

Mucizeler daha sonra insanların uydurduğu haberlerdir de diyemezsiniz.

Bakınız, İngiliz bilim adamı olan John Davenport ne diyor. O diyor ki: “Meşhur peygamberler ve fatihler arasında tarih-i hayatı Hz. Muhammed’in tarihi gibi en ince teferruatına kadar, en sağlam şekilde kayıt ve zapt olunan başka bir kimse gösterilemez.”

Evet, bir İngiliz bilim adamı bile Hz. Muhammed’in hayatının son derece sağlam bir şekilde kaydedildiğini ve tarihte hiçbir kimse-nin hayatının bu şekilde kaydedilmediğini söylüyor. Bunun sebebi şu: Peygamberimizin hal ve hareketleri İslami hükümlerde kaynaktır. Bu sebeple Sahabeler Peygamberimizin her hâlini neredeyse aldığı nefesi kaydetmişlerdir. Bu kadar dikkatli gözler altında eğer bu zat mucize göstermeseydi, uydurma haberlerle bu mucizeler onun siyerine girebilir miydi?

Hem “Mucizeler tevatür kuvvetindedir.” dedik. Tevatür de bir olaya şahit olan büyük bir topluluk vardır. Her biri bu olayı gördüğü şekliyle anlatır ve onlardan dinleyenler de bir başkasına, bir başkası bir başkasına derken kim kimden dinlemişse isimleri kaydedilerek ta bize kadar ulaşır. Haklarında yalan söyleme ihtimali olmayan bu zatların haberlerine inanmayacaksın da Taş Devri’ni, Demir Çağı’nı anlatan tarihçilerin sözüne mi inanacaksınız?

Şu noktayı iyi anlamak lazım: Mucizeleri inkâr edebilmenin tek yolu tarih ilmini inkâr etmektir. Eğer: “Tarih ilmini inkâr ediyorum.” dersanız size söyleyecek sözümüz olmaz.

Eğer mucizeye inanan fakat Hz Muhammed (s.a.v.)’i inkâr eden semavi dinlere mensup bir Yahudi veya Hıristiyan ise onun inanmama

gibi bir durumu hiç olamaz. Zira onlara, siz Hz. İsa'nın Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğunu nereden biliyorsunuz? Yani nereden biliyorsun ki o zat -hâşâ- yalancı ve hilekâr değildir?

Bu soruya karşı şu cevabı vereceklerdir: Onun Allah tarafından gönderildiğini biliyorum çünkü o zat mucizeler göstermiştir. Mesela duasıyla ölüleri diriltmiş, hastaları iyileştirmiş, çamurdan yaptığı kuş heykeline üflemiş ve kuş canlanarak uçmuştur. Ve bunlar gibi daha birçok mucizeler göstermiştir.

Bizde bu cevaba karşı şöyle deriz: O hâlde siz tevatüre yani içinde yalan ihtimali olmayan ve kuvvetli bir cemaat tarafından nakledilen haberlere inanıyorsunuz. Zira biraz önce saydığın, Hz. İsa'dan zuhur eden mucizeleri görmediniz ve o mucizelere bizzat şahit olmadınız ama bu mucizelere inanıyorsunuz. Demek, siz tevatür kuvvetindeki haberleri kabul ediyorsunuz.

Öyleyse Hz. Muhammed'in peygamberliğine de inanmak zorundasınız. Zira Hz. Muhammed'in elinde gözüken mucizeler de bize tevatür yolu ile gelmiştir. Madem tevatüre inanıyorsunuz o hâlde bu haberlere de inanmak zorundasın. Yok eğer: “Ben tevatüre inanmam.” derseniz o hâlde iman ettiğiniz Hz. İsa'nın mucizeleri hakkında söyleyecek hiçbir sözünüz olamaz. Çünkü siz onun hiçbir mucizesini gözünüzle görmediniz ve mucizeleri esnasında Hz. İsa'nın yanında değildiniz.

O hâlde yol ikidir:

- Ya tevatürü inkâr eder ve: “Gözümle görmediğime inanmam, bu haberler uydurmadır.” dersiniz. Bu durumda Hz. İsa'yı da inkâr etmeniz gerekir.

- Ya da tevatürü delil kabul eder ve bu kabulün neticesi olarak Hz. İsa'nın mucizelerine inandığın gibi, Hz. Muhammed'in mucizelerini de inanırsınız.

- Üçüncü bir yol olan; tevatürü Hz. İsa hakkında kabul etmek, Hz. Muhammed hakkında ise kabul etmemek ancak kişinin kendisiyle çelişmesidir ki bu insaf ve vicdan ile tarif edilemez. Bu durumda kendi

peygamberinin mucizeleri için de söyleyecek bir sözünüz olmaz. Yani kendi peygamberinizin peygamberliğini de ispat edemezsiniz.

Hem geçmiş peygamberlerde peygamberliğe esas tutulan ne kadar mucize var ise Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtu Vesselâm'da daha mükemmeli, daha yükseği bulunmakta olduğu inkâr edilemeyecek bir hakikattir.

Yani mucizeyi Hz. İsa, Hz. Musa ve diğer peygamberler (Aleyhi-müsselâm) hakkında kabul etmek ama Allah'ın izniyle o mucizelerden daha üstününü gösteren Hz. Muhammed (s.a.v.)'i inkâr etmek insaf ehlinin gösteremeyeceği bir tavidır.

Biz mucize delilini burada tamamlıyoruz. Peygamberimizin binden fazla mucizesini öğrenmek isteyenleri ilgili tarih ve siyer kitaplarına havale ediyor bilhassa Bediüzzaman Hazretlerinin 19. Mektup isimli eserini tavsiye ediyoruz.

14- Büyük bir devleti kısa zamanda teşekkül ettirmesi

Bu delilin odak noktası Hz. Muhammed (s.a.v.)'in kurmuş olduğu devlettir. Şimdi size iki genel kural söyleyeceğiz.

1- Bir devletin teşekkülü ve büyümesi son derece yavaştır. Âdetâ insanın doğup büyümesine benzer. Çok uzun zaman emekler, sonra ayağa kalkar durur, sonra yavaş yavaş yürür, sonra adımları hızlanır, sonra da koşar gider.

2- Yeni teşekkül eden bir devletin büyük devletlere galip gelmesi için büyüüp güçlenmesi gerekir, bu da çok zaman gerektirir.

Peki, siz bir zat görseniz bu kuralları ayaklarının altına almış çiğniyor. Bir devlet kurmuş ve kurduğu bu devlet kısa bir zamanda büyüyerek bütün dünyaya meydan okumuş, büyük devletleri kendisine itaat ettirmiş. Böyle bir zatı görseydiniz ne derdiniz?

Herhâlde ona hayretle bakar ve onun harikulade bir zat olduğunu söylerdiniz. Çünkü ancak çok özel bir insan bu dediğimizi yapabilir. Herkese nasip olmaz.

Şimdi Hz. Muhammed (s.a.v.)'e bakalım. Kurmuş olduğu devlet 10 yıl içerisinde tüm Arap Yarımadası'nı kapsarken, Raşid Halifeler devrinde daha da büyümüş. Emeviler zamanında ise batıda Afrika'nın kuzeyinden İspanya'ya ve doğuda Afganistan'a kadar ulaşmıştır. Bir devletin teşekkülü ve büyümesi son derece yavaştır demiştik. O bir kral veya hükümdar değildi. Tek başına başlamış olduğu davasında kendi öz yurdu olan Mekke'den çıkartılmış. Bir avuç Müslüman ile Medine'ye sığınmıştı. Büyük devletler ve imparatorluklar kuran krallar gibi mevcut bir devletin ve gücün arkasında ilerlememişti. İşte tarihte görülmemiş bir şekilde Allah'ın yardımıyla kısa bir zamanda büyük bir devleti teşekkül ettirmesi ve o devletin yine kısa bir zamanda büyük ve köklü devletlere galip gelmesi onun risaletinin delillerindendir.

Şimdi bakınız, size Hz. Muhammed (s.a.v.)'in 10 yılda oluşturduğu devletten bahsedeceğiz. Bu zat peygamberliğinin 13 yılını Mekke'de, insanları Allah'a imana davet etmekle geçirdi. Daha sonra Mekke'de-

ki baskılar çoğalınca Medine'ye hicret etti ve 10 yılını da Medine'de geçirdi. Şimdi size bu 10 senenin yıl yıl çetelesini sunacağız. Dikkatle dinleyiniz.

Hicretin 1. yılında Medine'de Medine Şehir Devleti'ni kurdu. Bu devletle Medine ile Kızıldeniz arasındaki bölgede yaşayan kabilelerle dostluk alanı oluşturdu. Özellikle Cuheyne kabilesiyle...

Hicretin 2. yılında Benu Damralılarla yapılan savunma anlaşmaları sonucunda bu ilişkiler Medine'nin güney ve güneybatı bölgelerine doğru pekiştirilerek yayıldı. Aynı yıl Medine'nin doğusunda Suleym ve Gatafanlıların arazisi üzerindeki Karkaratu'l-Küdr üzerine kendi komutasında bir sefer düzenledi.

Hicretin 3. yılında Medine'nin doğusundaki Necd bölgesinde Zatu'r-Rika'ya, Karade'ye ve çevresine birçok askeri seferler düzenledi.

Hicretin 4. yılında daha da doğuda Necd'deki Feyd bölgesine kadar birçok sefer düzenlendi.

Hicretin 5. yılında Arabistan'ın en kuzey taraflarındaki Dûmetu'l-Cendel bölgesine ve güneyde Mekke'ye fazla uzak sayılmayan Mureysi bölgesindeki Benu Müstalikler üzerine birer sefer düzenledi. Bu kabilelerin de Müslüman olmasıyla İslam ülkesi Mekke sınırlarına kadar genişlemiş oldu.

Hicretin 6. yılında Medine'nin doğusundaki Necd bölgesine birçok sefer düzenlendi. Ayrıca Mekke'nin hemen yakınlarındaki Usfan'a ve Kura'l-Gamim'e de birer sefer düzenlendi.

Hicretin 7. yılında Medine'nin kuzeyinde uzanan Hayber, Vadi'l-Kurâ ve Fedek düzlükleri de İslam topraklarına dahil edildi. Necd üzerine daha birçok askerî sefer düzenlendi. Yarımada'nın doğu ve güneydoğusunda uzanan Bahreyn ve Umman bölgeleri de İslam Devleti'ne bağlandı.

Hicretin 8. yılında Mekke ve daha güneyde Kızıldeniz kıyıları üzerinde bulunan Tihame fethedilerek, aralarında Mute ve Zat Atlah gibi

şehirlerin de bulunduğu Filistin topraklarına birçok askerî seferler düzenlendi.

Hicretin 9. yılında Yarımada'nın güney bölgelerinde bulunan Yemen ile kuzeyde Dûmetu'l-Cendel'den Filistin'e kadar uzanan topraklardaki Makna, Eyle, Cerba, Ezruh vb. şehirler ülke sınırlarına katıldı. Bu yıl "Âmu'l-vüfûd" (Elçiler Yılı) adıyla ün kazandı. Hz. Muhammed (s.a.v.) o yıl Arabistan'ın her yöresinden gelen heyetleri ayrı ayrı huzuruna kabul etti. Irak'ın güneyi ile Filistin'deki bazı bölgelerin fethe-dilerek itaat altına alınmasıyla Yarımada'nın fetih ve itaat altına alınma işlemi tamamlanmış oldu.

Hicretin 10. yılında Yemen'den Aden'e kadar uzanan bazı dağlık bölgeler tamamen ve kesin bir biçimde itaat altına alındı. Hz. Muhammed (s.a.v.) Mekke'ye yaptığı Veda Haccı sırasında Arabistan'ın çeşitli bölgelerinden gelmiş 120.000'i aşkın Müslüman'a hitap etti. Hicretin 11. yılının üçüncü ayında Hz. Muhammed (s.a.v.) bu fâni dünyadan göç ederek Refik-i A'lâ'ya kavuştu.

Şimdi şu noktaya dikkat ediniz: Arabistan Yarımadası 3 milyon km²'lik bir yüzölçümüne sahiptir. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in gerçekleştirdiği fetih hareketinin 10 yıllık bir süre içinde tamamlandığı nazara alındığında, günde ortalama 821 km²'lik bir toprağı fethettiği anlaşılmaktadır. Evet, bu zat günde yaklaşık 821 km²'lik bir toprağı fethetmiş ve bu toprakları İslam Devleti'nin sınırlarına dâhil etmiştir.

Acaba şu âlemde böyle büyük bir başarıya imza atan başka birisi var mıdır? Belki aklınıza diğer büyük krallar ve hükümdarlar gelebilir. Fakat gözden kaçmaması gereken en mühim nokta şudur: Hz. Muhammed (s.a.v.) kral ve hükümdar değildi ve var olan bir devletin başına geçip hazır bir güç ile fetihler yapmadı. Kral ve hükümdar olmadığı hâlde kim bu kadar kısa bir zamanda böyle büyük fetihler yapmış ve günde yaklaşık 821 km²'lik bir toprağı ülkesinin sınırlarına dâhil etmiştir? Tarihte bunu yapabilen Hz. Muhammed (s.a.v.)'den başka bir zat gösterebilir misiniz? Bir devletin teşekkülü ve büyümesi son derece yavaşken nasıl olur da kral ve hükümdar olmadığı hâlde kurduğu devlet hızla büyüüp kemal buldu?

Şu noktayı da gözden kaçırmamak gerekir: Devlet kurmak sadece toprak genişletmek değildir. Hz. Muhammed (s.a.v.) sadece ülkeleri fethetmemiş aynı zamanda gönülleri fethederek gittiği her yere İslam'ın yüce adaletini ve yüksek ahlakını götürmüştür. Bu sebeptendir ki kurduğu devlet kendisinin vefatıyla yıkılmamış bilakis Kur'an'a tabi olmakla daha da büyümüş ve yükselmiştir.

Bir devletin çok kısa bir zaman içinde kurulup sonra büyük devletlere galip gelerek dünyaya hükmedecek bir vaziyete gelmesi **tedricîdir. Zamana bağlıdır.** Tabiat ve adetullah noktasından mümkün değildir.

Öyleyse bu devletin kurucusu ancak ve ancak harikulade özelliklere sahip ve Allah'ın yardımı daima üzerinde olan bir peygamber olabilir. Çünkü maddeten ve manen hâkim, hem de gayet büyük bir devletin kısa zamanda teşekkülü, hem de geçmiş kuvvetli devletlere galip gelmesi adetullahın pek üstünde harikulade bir hâldir.

Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Asr-ı Saadet'te kurmuş olduğu İslam devletinin kısa bir müddet içinde büyümesi ve zamanın iki büyük gücü olan Sâsânî ve Bizans İmparatorluklarına galip gelmesi bir mucize olup onun hakkaniyetini ispat etmektedir.

Bu anlattıklarımızı belki hiç duymadınız ve bilmiyorsunuz. Zaten onu inkâr edenlerin ortak noktası bilmemeleridir. Onun hakkında biraz araştırma yapsalar ve bu zatı biraz tanısalardı onun hakkındaki zanlarından hemen vazgeçeceklerdi. Bakınız, onu biraz araştırmış bilim adamları onun bu özelliğine nasıl dikkat çekiyorlar:

Fransız yazar ve şair **Lamartine** Hz. Muhammed (s.a.v.) hakkında şöyle diyor: Düşünür, hatip, arkadaş, kanun koyucu, mücadeleci, fikirleri fetheden, rasyonel inançları onaran, resimlere ve putlara tapmaya son veren, yirmi tane dünyevi devletin kurucusu olan ve bir tane manevi devlet kuran işte bu Muhammed'dir. Bir insanın büyüklüğünü tespit edebilmek için kullanılan bütün kıstaslara göre, Muhammed'den daha büyük birisinin olabileceğini hiç düşünebilir miyiz?

Yine İskoç asıllı büyük tarihçi **W. Thomas Carlyle** şöyle diyor:

Bir insan tek başına yirmi seneden az bir zaman içinde nasıl olur da birbirleri ile savaşan kabileleri ve Yörük olarak gezen Bedevîleri kuvvetli ve çağdaş bir topluluğa kenetleyebilir?

Bakınız, bunlar biraz araştırmışlar ve Hz. Muhammed (s.a.v.)'in kısa zamanda teşekkül ettirdiği devletin büyüklüğü karşısında hayrete düşmüşler. Ve bunun tarihte emsalinin olmadığını beyan etmişlerdir.

Şimdi siz bu zat hakkında sadece zeki deyip geçecek misiniz? O Allah'ın peygamberi olmasaydı tek başına bu büyük icraatı yapabilir ve günde 821 km²'lik bir toprağı fethedebilir miydi?

Unutmayınız ki başta iki kuralı kabul etmişsiniz: 1- Bir devletin teşekkülü ve büyümesi son derece yavaştır. 2- Yeni teşekkül eden bir devletin büyük devletlere galip gelmesi aşama aşamadır, çok zaman gerektirir.

Bakınız, Hz. Muhammed (s.a.v.) bu kuralları ezmiş geçmiş. Yaşadığı her bir gün 821 km²'lik bir toprağı fethetmiş.

Evet, yeni teşekkül eden bir devletin, bir milletin ruhuna kadar nüfuz eden eski bir devlete galip gelmesi zamana bağlıdır. Acaba Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ın kısa bir zamanda teşkil ettiği bir devletle dünyanın büyük devletlerine galebe edip maddi-manevi hâkimiyetini muhafaza ve devam ettiren onun harikuladeliği değil midir?

15- Hz. Muhammed (s.a.v.)’in gönüllerde yaptığı fetih

Bu delilde Hz. Muhammed (s.a.v.)’in kalplerde ve ruhlarda yaptığı fetihlerden bahsedeceğiz. Onun kalplerde ve ruhlarda yaptığı fetihler, maddi fetihlerinden çok daha harikadır.

Şunu unutmayınız ki: Maddi kuvvetle ve zorlamayla sadece bedenlere hâkim olunabilir; kalplere, ruhlara ve fikirlere hâkim olunamaz. Yani bir zorbanın büyük bir kuvveti varsa bu kuvvetle insanları korkutarak sözüne itaat ettirebilir. Dilediği her şeyi onlara yaptırabilir. Ama kalpleri, ruhları ve fikirleri ele geçirmek yani kalplerin sultanı, ruhların sevgilisi ve fikirlerin mürşidi olmak ve hâkimiyetini vicdanlar üzerinde kurmak baskı ve zorlamayla ile mümkün değildir.

Bu kaideyi öğrendikten sonra şimdi bu zatın yaptığı manevi fetihlere bakalım. Bakınız, nasıl kalpleri, ruhları, fikirleri ve vicdanları ele geçirmiş. Kalplerin sevgilisi, ruhların sultanı olmuş. Fikirlerin mürşidi ve vicdanların hâkimi olmuş. Şimdi size bu zatın arkadaşları olan Sahabelerin bu zatı nasıl sevdiğine dair örnekler vereceğiz. Bu örnekler sayesinde en azından bu zatın kalplerin nasıl sevgilisi olduğunu anlar ve diğer manevi fetihlerini buna kıyas edebiliriz.

Hz. Ali (r.a.)’a: “Siz Resulullah’ı ne kadar seviyordunuz?” diye sorulduğunda o şu cevabı vermiştir: “Resulullah bize malımız mülkümüz, çoluk çocuğumuz, anamız ve babamızdan daha sevgili idi. Ona, susadığımızda soğuk suya duyduğumuz arzudan daha çok arzu duyar, daha çok severdik.”

Bedir Muharebesi öncesi **Sa’d bin Muâz** Hazretleri şöyle diyordu: “Ya Resulullah, biz sana iman ettik ve seni tasdik ettik! Getirdiklerinin hak olduğuna şahadet ettik. Dinlemek ve itaat etmek için de sana kesin söz verdik. Ya Resulullah, nasıl isterseniz öyle yapınız! Seni hak ile gönderen Allah’a yemin ederim ki bize denizi gösterip de dalsan, hiçbirimiz geri kalmaksızın seninle birlikte dalarız!”

Hz. Ebubekir’in babası Mekke’nin fethinden sonra Müslüman olmuştu. Hz. Ebubekir babasının kolundan tutarak onu Hz. Muham-

med'in yanına götürdü. Babası orada kelime-i şهادet getirdi. Hz. Ebubekir birden ağlamaya başladı. Peygamberimiz ona: "Neden ağlıyorsun? Hâlbuki baban iman etti. Bu gün senin en mutlu günün olması gerekmez mi?" dedi. Bunun üzerine Hz. Ebubekir şöyle dedi: "Ya Resulullah, keşke şu an iman eden benim babam değil de senin amcan Ebu Talib olsaydı! Şu an benim gönlüm hoşnut olacağına senin gönlün hoşnut olurdu!"

Şimdi bir düşünün. Hz. Ebubekir Peygamberimizin amcası Ebu Talib'e olan düşkünlüğünü ve Ebu Talib iman etmeden öldüğü için ona olan üzüntüsünü biliyor ve diyor ki: "Keşke benim babam yerine senin amcan Ebu Talib imana gelseydi de benim yerime sen mutlu olsaydın." Herhâlde bir insan ancak bu kadar sevinebilir. Sahabeler onun mutluluğunu bile kendi mutluluklarına tercih etmişler.

Şimdi de **Abdullah b. Zeyd** Hazretlerinin Peygamber sevgisine bakalım. Bu zat Peygamber Efendimiz vefat edince ellerini semaya kaldırı ve şöyle dua eder: "Ya Rabbi, artık benim gözlerimi kör et! Kör et ki artık ben onun olmadığı bu dünyada hiç bir şey görmeyeyim!" Bu zatın duası anında kabul edilir ve oracıkta kör olur.

Bu nasıl bir sevgidir ki onun olmadığı bir dünyaya görmek istemiyor ve kör olmayı istiyor. Onsuz bir dünyaya bakmaktansa onun olmadığı bir dünyada körlüğü tercih ediyor. Dünyada kimse böyle sevilmiş midir?

Şimdi de **Hubeyb b. Adiyy** Hazretlerinin Peygamber sevgisine bakalım. Hz. Hubeyb düşmana esir düşmüştü. Mekkeli Müşrikler belli bir süre onu esir ettikten sonra idamına karar verirler.

Müşrikler Hz. Hubeyb'i tutup darağacına bağladılar. Yönünü ise Medine'ye çevirdiler. Belki ölümden korkar da inancından vazgeçer düşüncesiyle son olarak şu teklifte bulundular: "Muhammed'in dinini terk et, sana eman verip serbest bırakalım."

Hz. Hubeyb hiç böyle bir teklif beklemiyordu. Bunu kabul etmek onun için ölümlerin en kötüsüydü. Vakur bir sesle gürledi: "Ha-

yır, vallahi dinimden dönmem hatta bütün dünyayı da bana verseniz vazgeçmem!” Alay dolu bir teklif daha yaptılar: “Doğru söyle, şimdi senin yerine Muhammed’in öldürülmesini, senin de evinde çoluk çocuğunun arasında sağ salim yaşamayı isterdin, değil mi?”

Kalbi Peygamber sevgisiyle dolup taşan Hz. Hubeyb’in verdiği cevap canileri ürkütmüştü: “Vallahi, Peygamberimin ayağına bir diken batmaktansa canımdan olmaya razıyım!” Daha sonra şöyle devam etti: “Allah yolunda olunca hayatımın hiçbir ehemmiyeti yoktur. Vallahi, ben imanımdan dolayı öldürülecek olduktan sonra vurulup hangi yanım üzerine düşersem düşeyim, gam yemem. Çünkü bunların hepsi Allah uğrunadır.

Bu nasıl bir sevgidir! Kendi ölümüne razı oluyor ama Peygamberinin ayağına diken batmasına razı olmuyor!

Şimdi de Zeyd bin Desine Hazretlerine bakalım. Müşrikler onu idam etmeden önce Ebû Süfyân yaklaşıp Hz. Zeyd’e sordu: “Ey Zeyd, Allah’ını seversen doğru söyle! Şimdi burada senin yerine Muhammed bulunup da onun boynunu vurmamızı, sen de çoluk çocuğunun arasında sağ salim yaşamayı arzu etmez miydin?”

Hz. Zeyd şu cümleyle cevap verdi: “Vallahi, ben ailem içinde rahatça oturup da Peygamberim Muhammed Aleyhissalâtu Vesselâm değil sizin yanınızda hatta şimdi bulunduğu yerde bile bir dikenin ayağına batıp incitmesine gönlüm razı olmaz!” Bu susturucu sözler karşısında şaşkına dönen Ebû Süfyân: “Ben insanlar içinde Muhammed’in Ashabının Muhammed’i sevdikleri kadar hiç kimsenin hiçbir kimseyi sevdiğini görmedim.” demekten kendisini alamamıştı.

Şimdi de **Sevban** Hazretlerinin Peygamber sevgisine bakalım. Sevban Hazretleri bir gün mahzun ve boynu bükük bir şekilde, yüzünün rengi atmış, beti-benzi sararmış bir vaziyette Rasulullah’ın huzuruna girer. Onun bu hâlini gören iki cihanın güneşi: “Ey Sevban! Ne oldu sana?” diye sorar. Sevban Hazretleri der ki: “Ey Allah’ın Rasulü! Sizi o kadar çok seviyorum ki bir an görmesem dayanamıyorum, hasretinizden ölecek gibi oluyorum. O zaman evde duramıyorum, koşup sizi görmeye geliyorum.”

Hız. Sevban bu sözün akabinde ağlamaya başlar. Peygamber Efen-
dimiz ona niçin ağladığını sorunca Sevban Hazretleri şöyle der: “Ya
Rasulallah! Birden ahiret aklıma geldi de onun için ağlıyorum. Dünya-
da istediğim zaman senin nur-u cemalini görüp hasretimi dindirebiliyo-
rum. Lakin ahirette siz cennetin en yüksek makamlarında olacaksınız.
Oysa ben cennete girsem bile aşağı makamlarda olacağım. Hâl böyle
olunca sizi görmek arzu ettiğim zaman eğer göremezsem, hasretinize
nasıl dayanacağım? İşte bu aklıma geliyor da onun için ağlıyorum.”

Bu olay üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle der: “Kişi, sevdiği ile
beraberdur.” Hız. Sevban’ı ancak bu söz teskin eder.

Şimdi de **Hız. Sümevra’nın** Peygamber sevgisine bakalım. Hız. Sü-
mevra Uhud günü eşi ve üç çocuğunu Uhud meydanına gönderirken
onlara şöyle der: “Siz gidin, Uhud’un meydanında canınızı verin ama
Rasulullah’a bir şey olmasın. Eğer siz sağ olarak gelir de ona bir şey
olursa vallahi sizi eve almam! Siz Rasulullah’ı koruma uğruna kendi
canlarınızı ona feda edin.” Hız. Sümevra kendisi de Uhud’a gidip Müs-
lümanların yaralılarına yardımcı olmaya ve su dağıtma işini yapmaya
karar verir. Bir ara ortalıkta şu acı haber yayılmaya başlar: ”Muham-
med öldürüldü, Muhammed öldürüldü!”

İşte bu haber Hız. Sümevra’yı derinden etkiler. Bunun üzerine savaş
meydanına gidip bu haberin doğruluğunu araştırmaya başlar. Onu tanı-
yan biri: ”Bak, şurada yatan babandır.” deyince; “Allah babamın şeha-
detini kabul etsin! Siz bana Allah’ın Rasulünden haber verin. O nasıl?
Ona bir şey oldu mu?” der. Savaş meydanında Rasulullah’ı aramaya
devam ederken onu tanıyan biri: “Sümevra! Oğlun Muaz ve Muav-
viz şehid oldu.” deyince: “Evlatlarım! Size de bu yakışırdu. Size Allah
yolunda ölmek yakışırdu. Size verdiğim süt helal olsun. Size hakkımı
helal ediyorum.” der. En son Rasulullah’ı görünce şu veciz sözü söyler:
“Ya Rasulullah! Sen hayattasın ya senden sonra bütün musibetler bana
çok hafif gelir!”

İşte Sahabeler Hız. Muhammed (s.a.v.)’i böyle seviyorlardı. Onun
sevgisi canlarına olan sevgiden, eşlerine, ana-babalarına ve evlatlarına
olan sevgiden daha büyüktü. Bu konuda size nakletmek istediğimiz o

kadar çok hadise var ki ama hangisini anlatalım! İnanın, bu meseleyi günlerce konuşsak bitiremeyiz. Çünkü sahabelerin hepsi ona âşıktı. Onu canlarından daha çok severlerdi.

Şimdi Hz. Muhammed (s.a.v.)'in kalplerde yaptığı bu müthiş icratı görmeyenlere şunları sormak istiyoruz:

- Tarihte hiç kimse bu zat kadar sevilmiş midir?
- Sahabelerin bu zatı bu kadar çok, canlarını feda edecek seviyede sevmelerinin sebebi nedir?
- Muhammed (s.a.v.) nasıl bir insandı ki onların kalplerinin sevgilisi, ruhlarının maşuku, akıllarının mürşidi ve vicdanlarının hâkimi oldu?
- Peygamber olmayan birisi bunları yapabilir mi?
- Bu zatın peygamberliğini kabul etmeyen bakınız nasıl bir hurafeyi kabul etmek zorunda kalır: Eğer bu zat peygamber değilse -hâşâ yüz bin defa hâşâ- dünyanın en yalancı insanıdır. Bunun ortası yoktur. Acaba dünyanın en yalancı insanının bu kadar sevilmesi mümkün müdür?
- Bütün sahabelerin ve ondan sonra gelen nesillerin bu zata karşı olan, canlarını feda edecek seviyedeki sevgisi onun peygamberliğinden başka ne ile izah edilebilir?

Delilimizin başında şu kaideyi beyan etmiştik: Maddi kuvvetle ve zorlamayla sadece bedenlere hâkim olunabilir; kalplere, ruhlara ve fikirlere hâkim olunamaz. Yani bir zorbanın büyük bir kuvveti varsa bu kuvvetle insanları korkutarak sözüne itaat ettirebilir. Dilediği her şeyi onlara yaptırabilir. Ama kalpleri, ruhları ve fikirleri ele geçirmek yani kalplerin sultanı, ruhların sevgilisi ve fikirlerin mürşidi olmak ve hâkimiyetini vicdanlar üzerinde kurmak, baskı ve zorlamayla mümkün değildir.

Şimdi bu kaideyi göz önüne alarak, Hz. Muhammed'in kalplerde, ruhlarda, akıl ve vicdanlarda yaptığı bu muhteşem fetih onun Allah'ın Rasülü olmasından başka ne ile izah edilebilir?

16- Dinin tüm emir ve yasaklarına uyması

Bu delilde bu zatın tebliğ ettiği dinin bütün emir ve yasaklarına uymasından bahsedeceğiz. Tarihte birçok liderler gelmiş ve bu liderler birçok kural ve kanunlar ortaya koymuşlardır. Ancak bu liderlerin çoğunluğu koydukları kanunlara kendileri tabi olmamış ve yaşantılarıyla söylemleri arasında tam bir tezat sergilemişlerdir.

Demek, maharet kurallar ve kanunlar koymak değildir. Asıl maharet o kural ve kanunların her birine harfiyen tabi olmaktır. Tarihteki birçok lider bu konuda kötü birer örnek olmuş ve yaşantılarıyla söylemlerini adeta tezip etmişlerdir. Hâlbuki Hz. Muhammed (s.a.v.) getirdiği dinin bütün hükümlerine herkesten ziyade itaat etmiştir. Dinin her bir emrine itaat eder, yasaklarından herkesten ziyade kaçınırdı. Şimdi size bunun bazı örneklerini verelim:

Hz. Aişe (r. anha) anlatıyor: Peygamberimiz (s.a.v.) geceleri mübarek ayakları şişinceye kadar ibadet ederdi. Ben kendisine: “Ey Allah’ın Rasulü, geçmişte işlenmiş ve gelecekte işlenmesi muhtemel bulunan günahlarını Allah Teâlâ bağışladığı hâlde niçin bu kadar yoruluyorsunuz?” dedim. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.): “Ya Aişe, Allah’a şükreden bir kul olmayayım mı?” buyurdu.

Abdullah İbni Mesud (r. anh) diyor ki: “Bir gün Allah’ın Rasulüyle beraber gece namazı kılmaya azmettim. Geceyi onunla geçirecek ve onun yaptığı ibadeti ben de yapacaktım. Namaza durdu, ben de durdum. Fakat bir türlü rükûa gitmiyordu. Bakara Suresi’ni bitirdi. Şimdi rükûa gider dedim fakat o devam etti. Sonra Âli İmran’ı, sonra da Nisa suresini okudu ve ardından rükûa vardı. Namaz esnasında o kadar yoruldum ki bir ara aklıma kötü düşünceler geldi.” Onu dinleyenler arasından biri sordu: “Ne düşünmüştün?” İbni Mesud (r.a.): “Namazı bozup onu namazıyla baş başa bırakmayı düşünmüştüm.” dedi.

Hz. Muhammed (s.a.v.) haftanın bir iki gününü mutlaka oruçlu geçirir hatta bazen de o kadar uzun süre oruç tutardı ki sanki hiç iftar etmiyor zannedilirdi. Bazen de savm-ı visal yapardı. Yani hiç iftar etmeden iki gün üst üste oruç tutardı. Sahabe onun orucuna özenir ve onu taklit etmek isterlerdi ama bu çok zordu.

Hiz. Peygamber (s.a.v.) Kur'an-ı Kerim'de kendisine hitaben emredilen tüm emirleri yerine getirmede ve bütün nehiylerden kaçınmada son derece titiz davranırdı. Hiz. Ebubekir (r.a.) Allah'ın Rasulüne bir gün şöyle sorar: "Ya Resulallah, saçınızda ak görüyorum! Birdenbire ihtiyarladınız, bir derdiniz mi var?" Peygamberimiz (s.a.v.) bu soruya şöyle cevap verir: "Beni Hûd, Vâkıa ve Mürselât sureleri ihtiyarlattı."

Mahzumoğulları kabilesine mensup soylu bir kadın hırsızlık yapmış ve suçı sabit olarak elinin kesilmesine karar verilmişti. Kadının kabilesinden olan bazı kişiler kadının elinin kesilmemesi için Peygamberimize müracaat etmeye karar verirler. Ancak doğrudan ona bir şey söylemeye cesaret edemedikleri için Peygamberimizin çok sevdiği, oğlu gibi gördüğü Zeyd b. Sabit'in oğlu Üsame'yi araya koyarlar. Sevgilinin sevgilisi unvanına sahip olan Hiz. Üsame durumu Peygamberimize arz eder. Bu istek karşısında Peygamberimizin cevabı çok sert ve nettir: "Sen kötülükleri önlemek üzere Allah'ın koymuş olduğu cezalardan bir cezanın affı hakkında mı benimle konuşuyorsun? Sizden önceki insanları helak eden ancak onların içlerinden şerefli ve soylu birisi hırsızlık ettiği zaman onu cezasız bırakmaları, içlerinden fakir ve zayıf biri hırsızlık edince de onun hakkında ceza uygulamaları idi. Vallahi, hırsızlığı sabit olan Mahzum kabilesinden Fatıma değil, kızım Fatıma bile olsa ayırım yapmaz ve cezasını verirdim!"

Hiz. Muhammed'in dinin hükümlerine bağılılığı hususunda ne kadar anlatsak azdır. Bu konuda özel bir kitap yazılabilir. Biz bu işin detayını siyer kitaplarına havale ediyor ve şunu soruyoruz: Bu zatın, getirdiği dinin bütün emir ve yasaklarına son derece titiz bir şekilde tabi olması ve zerre miktar haddi aşmaması onun peygamberliğinden başka ne ile izah edilebilir? Müşrikler ona davasından vazgeçmesi için her türlü imkânları sundular. "Gel, bize reis ol. İstedğin kadınlar senin olsun. Ne kadar mal mülk istiyorsan verelim. Yeter ki dininden vazgeç." dediler. Ama O bu tekliflere karşı: "Bir elime Güneş'i, diğer elime Ay'ı verse-niz ben bu davadan yine de vazgeçmem." dedi.

Şimdi şunu bir düşünün: Eğer bu zat Allah'ın peygamberi olmasaydı ve amacı dünyayı ele geçirmek olsaydı bu teklifi kabul etmez miydi?

Ama kabul etmedi ve ömrünün tamamını, getirdiği dinin hükümlerini yaşamakla ve zahmetle geçirdi. Düşmanları bile bu zatın kemalini kabul edip doğruluğunu tasdik ediyorlardı. Tarihi bütün kaynaklar bu zatın getirdiği dinin bütün emirlerine herkesten ziyade itaatkâr olduğunu bizlere nakletmektedir.

Tamam, bu zatın dinin bütün emirlerine uyduğunu kabul ediyorsunuz. İyi de bu emirleri kendisinin uydurup sonra da onlara tabi olması mümkün değil midir diye bir soru sorabilirsiniz? Hayır, asla mümkün değildir. Zira dinin bu emirlerinde nefse ağır gelen birçok hükümler var. Her gün 5 vakit namaz kılacaksın. Yılda bir ay oruç tutacaksın. Malının belli bir bölümünden zekât vereceksin... Böyle emirler yanında ayrıca nefsin hoşuna giden içki yasak, zina yasak, kumar yasak ve daha birçok şey yasak...

Bir insan, nefsi için ortaya çıkmışsa niçin nefsin istediği her şeyi kendine haram edip nefsin hoşlanmadığı her şeyi kendine farz telakki etsin? Yani hayatını niçin devamlı bir mücadele ile geçirsin? Eğer bu zat -hâşâ- nefsi için ortaya çıkmış olsaydı bu durumda getirmiş olduğu dinin bütün hükümleri nefsin arzuladığı şeyler ile dolu olurdu. Ama vakiya bunun tam tersi. İşte bu durum da ispat eder ki bu zat kendi başına ve kendi nefsi için ortaya çıkmamıştır. O, Allah'ın peygamberidir ve O'nun emir ve yasaklarına tabi olmaktadır.

Ek olarak agnostik Yahudi olan araştırmacı Lesley Hazleton'un Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'e ilk vahiy geldiği andaki müthiş bir tespitini zikretmek istiyoruz: Bayan Lesley Hazleton şöyle diyordu:

“Hira Dağı'ndaki o gecede benim ilgimi olanlar değil, olmayanlar çekti. İşin özü o gece olmayan olaylarda. Mesela ne olmadı? Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) dağdan sevinçle mutlu mesut inmedi. Şehre ulaşınca yaşasın ben peygamber oldum demedi. Ya da şehre girerken ona ışıık huzmeleri eşlik etmedi. O akşam tam da her normal insanın vereceği tepkiyi verdi. Çok korktu, kafası karıştı. Kendini eve kapattı. Kimse ile konuşmadı. Hatta bu yaşadıklarını bir daha yaşamamayı umdu.” Yani Hazleton'un dikkat çektiği nokta şu:

“Kesin olan şey şu ki: Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) o gece o mağarada ‘ilk vahiy’ olgusunu tecrübe etti. Yani Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk tepkilerine bakarsak ilk vahiy olayı kesinlikle uydurma değil.”

İşte hadiseye objektif olarak bakabilen agnostik bir Yahudinin tespitleri bunlar.

Bir düşünün. Davası uydurma olan birisi ilk vahyin korkusu ile kendini saklamaya mı çalışırdı yoksa ”Ey ahali, bana tabi olun, ben peygamberim!” mi derdi? Elbette davası uydurma olan bir insan kendisini asla saklamaz Hira Dağı’ndan inerken sevinç çılgınlıkları atarak ben peygamberim, bana tabi olun, derdi. Ama böyle yapmadı zira o ilk defa yaşadığı bu olay ve vahyin ağırlığı ile kimseyle görüşmek istememişti. Evine geldiğinde karşılaştığı hadisenin azameti ve haşyeti karşısında âdeta konuşamaz hâle gelmişti. Kendisini merak içinde karşılayan ve fakâr zevcesi Hatice-i Kübrâ’ya sadece: **“Beni örtünüz! Beni örtünüz!”** diyebilmişti. Yani bayan Hazleton’un ifadesiyle her normal insanın vereceği tepkiyi vermişti. Onun sadece ilk inen vahiy karşısındaki tepkisine bakanlar bile ona inen vahyin tamamen gerçek ve asla yalan olamayacağını ifade etmekten kendilerini alamamıştır.

17- Sözlerinin hala akıllarda ve ruhlarda hükmünü icra etmesi

Şu sabit bir kaidedir: Hakikati olmayan şeylerle korkutma ve müjdeleme neticesinde ancak az bir tesir elde edilebilir ve akıllar ancak kısa bir süre kandırılabilir. Bu tür korkutma ve müjdelemelerin hükmü devam etmez ve ruha nüfuz edemez.

O zaman elimizde bir mihenk taşımız var. Yapılan korkutmanın ve müjdelemenin hakiki olup olmadığını anlamak için tesirine bakacağız. Akıllarda, kalplerde, ruhlarda ve vicdanlarda tesirini ne kadar devam ettirebiliyor; bunu inceleyeceğiz. Eğer tesiri kısa bir zaman sonra yok oluyorsa bu korkutma ve müjdeleme hakikatsizdir ve bir hiledir. Yok eğer bu korkutmanın ve müjdelemenin tesiri devam ediyorsa, asırlara meydan okuyup her akıl ve vicdan sahibini etkisi altına alıyorsa, bu durumda bu korkutma ve müjdeleme hakikattir. Bunda hile yoktur.

Bu genel kuralı öğrendikten sonra şimdi bu zatın yaptığı korkutma ve müjdelemenin tesirine bakalım. Eğer tesiri yüzeysel ise bu durumda yaptığı irşad hakikatsizdir. Yok, etkisi kalplerde ve akıllarda devam ediyorsa, irşadı hakikatin ta kendisidir.

Bu konuda Batılı bir filozof olan Lamarti'nin sözünü nakletmek istiyoruz. O şöyle diyor: “Hazreti Muhammed bir yalancı peygamber miydi? Onun eserlerini ve tarihini inceledikten sonra bunu düşünemeyiz çünkü yalancı peygamberlik ikiyüzlülüktür. İkiyüzlülükte inandırma kuvveti yoktur. Yalanda doğruluğun kuvveti bulunmaz. Nasıl ki fizikte bir cisim atıldığı zaman onun varabileceği yer fırlatma gücüyle orantılıdır. Bir manevi ilhamın gücü de onun meydana getirdiği eserle orantılıdır. Bu kadar çok şey taşıyan, bu kadar uzaklara kadar yayılan ve bu kadar uzun zaman aynı kudrette devam eden İslamiyet yalan olamaz.”

Bakınız, gördünüz mü Lamartine ne diyor? Diyor ki: İkiyüzlülükte inandırma kuvveti yoktur. Yalanda doğruluğun kuvveti bulunmaz. Bir manevi ilhamın gücü, onun meydana getirdiği eserle orantılıdır. Bu kadar çok şey taşıyan, bu kadar uzaklara kadar yayılan ve bu kadar uzun

zaman aynı kudrette devam eden İslamiyet yalan olamaz.

O zaman Hz. Muhammed (s.a.v.)'in irşadına bakınız. Bu zat 1.400 sene önce konuşmuş ama sözünün etkisi hâlâ devam ediyor. Her asır 1,5 milyarı aşkın insan onun sözlerine iman edip ona tabi oluyor. Ona tabi olmayanlar da sözlerinin doğruluğunu tasdik ediyor. Eğer bu zat -hâşâ- yalan söyleseydi böyle bir etkinin gözükmesi mümkün olur muydu?

Bu zat 14 asır önce konuşmuş ama sözünün tesiri hâlâ akıllarda, kalplerde, ruhlarda ve vicdanlarda hükmünü icra ediyor. Demek, sözünde büyük bir hakikat var ki asırlar geçmesine rağmen tesiri kesilmiyor, devam ediyor. Böyle bir tesir de ancak ve ancak dediklerinin hak ve hakikat olmasıyla izah edilir. Eğer korkutmaları yalan ve müjdelemeleri hakikatsiz olsaydı sözünün tesiri olmaz, hem kendisi hem de sözleri unutulur giderdi.

Ya Rab, Bizleri iman ve Kur'an hizmetinden ayırma! Bu eseri bizlerden kabul et ve günahlarımıza kefarete yap. Bu eserde emeği geçen kardeşlerimizden ve bu eserin yayılması için çalışanlardan razı ol. Hepimizi yarın mahşer günü Havz-ı Kevser'in başında Efendimizin etrafında cem et. Ve bu eseri Efendimizin şefaatine ve yüzümüzün aklığına vesile eyle. Âmin!